

မင်းမြတ်သူရ

မှော်ကြေးမုံ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

မှော်ကြေးမုံ

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၁၉-လမ်း၊လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆) ပခုပ္ပာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

မင်းမြတ်သူရ

၈၉၅. ၈၃

မှော်ကြေးမုံ၊ မင်းမြတ်သူရ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၅၆-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ

(၁) မှော်ကြေးမုံ

ရုပ်ရှင်၊ အီဒီအို၊ ဗီဒီယို ချိတ်ကူးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဓနုစိတ်ကြည်မင်း
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းသိသမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးရွှေမိုး ရွာစေပြီ
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောင်းသားမိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကိုညှို့နှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမခရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကုမ္ဘာ့ထိတ်တစ်ထောင်
- ၁၃။ ဓမ္မလယ်ခေါင်သောင်လွန်း နတ်သမီးနေဝဲကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယာဘွ
- ၁၅။ လင်းခို တောင်ဂျိန်စာ
- ၁၆။ ဖိတ်ဖိုးရွှေလိုက်လူ
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သာဓိပျို
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဒေါင်းမင်းဇာတာ
- ၂၀။ နေနဲ့လနတ်ပါးဆိုင်
- ၂၁။ မောင်နံရုနတ်တော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရွာလှိုင်မတွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၄။ မဇ္ဈလင်္ကာမောင်နမ

BURMESE
CLASSIC
COM

၁။ သွေးခြောက်သွေးခြောက်မိန့်ချစ်
၂။ သွေးခြောက်သွေးခြောက်မိန့်ချစ်
၃။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းဆောင်း
၄။ သီလရ ကံကြီးရှင်
၅။ ဥစ္စာတောင့်မလေး မြနင်းဆီ
၆။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
၇။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်
၈။ ယက္ခညီနောင်
၉။ ပန်းဆိုးပွင့်ဒေဝီ
၁၀။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
၁၁။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
၁၂။ နေမင်းဆရာမန်
၁၃။ ရလေ လိုလေ ဒုတိယရွှေ
၁၄။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင်
၁၅။ သူရိယစန္ဒာကိုယ်
၁၆။ မြေဖြူရှင်မ
၁၇။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
၁၈။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အစိုးပြည်တန်
၁၉။ စကြာရှင်
၂၀။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
၂၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
၂၂။ အမှန်းတော်ပါ
၂၃။ မိုးလုံးပြည်လှူ
၂၄။ ရွှေတစ်ရပ်မြဲတစ်ရပ်
၂၅။ တောင်တော်ရှင်မ

BURMESE CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ၏ ရုပ်ပြထွက်ပြီးစာအုပ်များ

၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာတောင့်မလေးမြနင်းဆီ
၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းဆိုးပွင့်ဒေဝီ
၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသူခရွှေဘိုး
၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းတံသမီးတော်
၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးခွေမိုး ရွာစေဗျိုး
၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးစုတ်သူတရာပုံတော်
၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်
၁၁။ ပြည်တော်ပြန်
၁၂။ ကြာပန်းသုံးဆိုင် တံဆိပ်တော်
၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
၁၄။ နေမမြောက်ကျမ်းစာ
၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးဗျိုတော်
၁၆။ မာယာကျွန်းကောရီ
၁၇။ ဂန္ဓာထိတစ်ဆောင်
၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
၁၉။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
၂၀။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
၂၁။ မဟာလူသားမောင်ခင်
၂၂။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ

- ၄၄။ ဆင်ခြင်
- ၄၅။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖိုးဖိုတိမ်တိုက်
- ၄၆။ ဓမ္မာရုံ
- ၄၇။ နိဗ္ဗာန်
- ၄၈။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့
- ၄၉။ အတုမရှိလည်တော်
- ၅၀။ ဝိသုဒ္ဓိလုံတော်
- ၅၁။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတီမာန်
- ၅၂။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဝိနိပုန်းနီနီ
- ၅၃။ ဘာမထိဘူး
- ၅၄။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် သာဓင်မြိုင်
- ၅၅။ ဖိုးမြသစ္စာ
- ၅၆။ လနတ်သမီး
- ၅၇။ တစ်ကျွန်းခံ
- ၅၈။ နုပေါင်းမင်းထင်နှင့် ငသမင်းနာရီစင်
- ၅၉။ ချွေးတံတောင်
- ၆၀။ ပြည်သုံးကျော်
- ၆၁။ ယဉ်ကျေးစေ
- ၆၂။ တိမ်ကြာမင်းသမီး
- ၆၃။ နေရပ်ကိုးသွယ်
- ၆၄။ လျှို့ဝှက်ကောင်စော
- ၆၅။ ကောင်းကျွန်းမောင်ကြီး
- ၆၆။ မနောဓဉာဏ်
- ၆၇။ ဖိုးတိုင်းကြောက်တဲ့နင်းဆီခိုင်
- ၆၈။ တောကုန်းစိမ်းသမီးတော်

BURMESE
CLASSIC

- ၁။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌစောင့်မလေးမြို့နယ်ဆီ
- ၂။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ခေတ်
- ၃။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစန္ဒာရိုက်
- ၄။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၅။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေအိုး
- ၆။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ပန်း
- ၇။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဒုနင်ဝင်ကြယ်မား
- ၈။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းဆီသမီးတော်
- ၉။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေရိုးခွေးမိုး ရွာစေဦး
- ၁၀။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၁၁။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၁၂။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၃။ ရွှေချမ်းသာရွှေချမ်းသာ
- ၁၄။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးရှင်
- ၁၆။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်
- ၁၇။ ပြည်တော်မြန်
- ၁၈။ ကြာပန်းသုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား ဖိုးကောင်း
- ၂၁။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖော်မိုးနင်းဆီ
- ၂၂။ ပဉ္စလက်မောင်နုမ
- ၂၃။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းငွေတံဝေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေကျီညိုနှင့် တန်ဖိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတစ်ရပ်
- ၂၇။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ ဖိုးမခရတနာသိုက်
- ၂၉။ အမြတ်တောင်နတ်မင်း
- ၃၀။ မဉ္ဇူမမြောက်ဖိုးနတ်မယ်
- ၃၁။ မာယာကျွန်းကေရီ
- ၃၂။ ဂုဏ်ထူးတစ်ထောင်
- ၃၃။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်

၇၄။ ဓဋ္ဌဓန္ဒာသားကောင်း
 ၇၅။ ဓရလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးဆန့်ကျွန်း
 ၇၆။ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
 ၇၇။ မဟာလှသားမောင်သီး
 ၇၈။ မှော်တန်ခိုးရင်မ
 ၇၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
 ၈၀။ နတ်သမီးနို့ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၈၁။ လင်းနီတောင်ကျိန်စာ
 ၈၂။ ဆင်မြူရှင်
 ၈၃။ ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့
 ၈၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးညိုတိမ်တိုက်
 ၈၅။ ဝကြာရှင်
 ၈၆။ မိုးကြိုးတံခွန်
 ၈၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်အတိုင်းအဆပဲ
 ၈၈။ အတုပရိစ္ဆာယ်တော်
 ၈၉။ ဇီဝိဒိဋ္ဌလှိုက်ဂူ
 ၉၀။ ရွှေမြင်ငွေမြင် မစိန်ချင်
 ၉၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်
 ၉၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
 ၉၃။ ခရေပြာဘိုင်နှင့်နတ်ဆေးဂမုန်း
 ၉၄။ ဘာမလီဘား
 ၉၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သခင်မြိုင်
 ၉၆။ မိုးမြေသစ္စာ
 ၉၇။ လနတ်သမီး
 ၉၈။ တစ်ကျွန်းစံ
 ၉၉။ မီးအိမ်ရှင်
 ၁၀၀။ ဂျမပါမင်းတင်နှင့်ဆေးမင်းနာရီဝင်
 ၁၀၁။ ဒေါင်းမင်းရာဇာ
 ၁၀၂။ မောင်နီရုနပ်ဖော်
 ၁၀၃။ ရွှေနတ်တောင်
 ၁၀၄။ နေနဲ့လနပ်ပါးဆိုင်
 ၁၀၅။ ဂျမပါမင်းတင်နှင့် သစ္စာတော်စံ
 ၁၀၆။ မြည်လှံကျော်
 ၁၀၇။ ယက္ခဉာယနောင်
 ၁၀၈။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
 ၁၀၉။ နဝရတီကိုသွယ်

၇၀။ လျှို့ဝှက်ကော်စာ
 ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၇၃။ မနောစကြာ
 ၇၄။ ရလေလိုလေအိတ်ရွှေ
 ၇၅။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နင်းဆီခိုင်
 ၇၆။ မြေမြူရှင်မ
 ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအိမ်နီတော်
 ၇၈။ လင်းနီဘုရင်
 ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၈၀။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အစိုးပြည်ဟန်
 ၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရံတော်
 ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
 ၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
 ၈၄။ အသုတစ်ရာ
 ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်လား
 ၈၆။ မိုးလုံမြည်လှ
 ၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး
 ၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ
 ၈၉။ အမုန်းသက်ပါ
 ၉၀။ မိတောင်တော်ရှင်မ
 ၉၁။ ခတကာ ဗလ မငွေရ
 ၉၂။ ကြာပန်းမာလာ
 ၉၃။ ကိန္နရီမောင်နီ
 ၉၄။ မြည်ကြိုးတံခွန်
 ၉၅။ ရဲမက်တော်
 ၉၆။ ရွှေဉာဏ်ရှင်
 ၉၇။ ဝတ္ထုဟာ
 ၉၈။ ရွှေဘုံဝင်ငွေရံ
 ၉၉။ မြင့်မိုရ်တောင်တက်သမား
 ၁၀၀။ ရှင်မမယ်မြူ
 ၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော်မောင်သာ
 ၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်

- ၁၀၀၈ ဆက်သွယ်သံ
- ၁၀၀၉ နှစ်ဆန်းသစ်ကောင်း
- ၁၀၁၀ ယဇ်ကောင်း
- ၁၀၁၁ ပြန်လည်သွင်း
- ၁၀၁၂ သာဓက
- ၁၀၁၃ ညီနောင်
- ၁၀၁၄ ဆင်တိုက်သွင်းကောင်း
- ၁၀၁၅ မိုးကောင်းသံ
- ၁၀၁၆ သွင်းသွင်းသံ
- ၁၀၁၇ ဆက်သွယ်သံကောင်းနှင့် ဆင်းရဲမင်းသမီး
- ၁၀၁၈ ဆက်သွယ်သံကောင်းနှင့် ကြွယ်ဖွယ်နိုးကလေး
- ၁၀၁၉ ပြန်လည်သွင်းသံကောင်း
- ၁၀၂၀ မိုးကောင်း
- ၁၀၂၁ ဆက်သွယ်သံကောင်းနှင့် သစ်တောသီးပုံပြင်
- ၁၀၂၂ နတ်ဘုရားမွက်လုံး
- ၁၀၂၃ တပည့်ကျွန်း
- ၁၀၂၄ သေသံပြု
- ၁၀၂၅ ကွန်းပြန်ပတ္တမြား
- ၁၀၂၆ သွေးဆာနေတဲ့အဖို့ခပ်
- ၁၀၂၇ ဆောက်ဆောက်ဘေးများ
- ၁၀၂၈ ဂုဏ်မင်းထင်နှင့် သေသံကောင်း
- ၁၀၂၉ မွန်နတ်မိုး
- ၁၀၃၀ လိပ်ပြာ
- ၁၀၃၁ ပုလဲပင်သစ်တော်
- ၁၀၃၂ ဂုဏ်မင်းထင်နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်
- ၁၀၃၃ ဇေယျသံ
- ၁၀၃၄ ခြေတောက်
- ၁၀၃၅ ဂုဏ်မင်းထင်နှင့် ဝန်းပ
- ၁၀၃၆ ဂုဏ်မင်းထင်နှင့် ဒေါင်းယောင်ဆောင်သောကိစ္စ
- ၁၀၃၇ စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး
- ၁၀၃၈ သနုလထုတ်
- ၁၀၃၉ မှော်ကြေးမုံ

မင်းမြတ်သူရ

မွှော်ကြေးမုံ

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏မွေးရပ်မြေသို့ ကိုယ်တိုင်
ကားမောင်း၍ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့မှ နံနက်စောစောထွက်ခဲ့သဖြင့်
ညနေစောင်းအချိန်သို့ရောက်သောအခါ မိခင်၏ဇာတိမြို့သို့
ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်သောအခါ ကား
ကို 'မြို့ထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ မြေနီလမ်းအတိုင်း ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။

ထိုသို့ မောင်းနှင်ရင်း မြေနီလမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်
တက်လာပြီး တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုနေရာ၌ မြို့တစ်မြို့လုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့ရနိုင်၏။
တောင်ပေါ်၌ တစ်မြို့လုံးက ကိုးကွယ်သော ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းရှိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ဘုန်း
တော်ကြီးများကို ဖူးတွေ့လို၍ မဟုတ်ဘဲ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း
များစွာက ကြားသိခဲ့ဖူးသော ဘိုးသက္ကဆိုသူ လူတစ်ယောက်ကို
ရှာဖွေရန် ဖြစ်၏။

ဘိုးသက္ကသည် ယခုအချိန်အထိ သက်ရှိထင်ရှားရှိမှ ရှိပါ

လေစ။

ဘိုးသက္ကရှိလျှင်လည်း သူ၏အသက်မှာ များစွာကြီးရင့်
နေပေလိမ့်မည်။

မှော်ကြည်

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်ကျရ

စီစဉ်သူ မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ၏ စင်တင်ကလောင်သစ်

စာရေးဆရာမ

အသစ်

ပိုင်ချိုချိုလေး ဝတ်လွှဲကံ

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ပေါ်ရှိ အရိပ်ရသော ညောင်ညိုပင်
ကြီးအောက်၌ ကားကို ရပ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကားပေါ်မှဆင်းကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဇေယျာ
စာကျက်နေသော ကိုရင်လေးအနီးသို့သွား၍ ဘိုးသက္ကအကြောင်း
ကို မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုရင်လေးက တောင်အောက်ဘက်ပိုင်းမှာ
ဘိုးသက္က၏ အိမ်ရှိကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသက္က သက်ရှိထင်ရှားရှိနေကြောင်း သိရ

စေတနာစာပေ

ဝီစဉ်သူ မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ၏ စင်တင်ကလောင်သစ်
စာရေးဆရာမ

ညဇင်ရပ်ပတ်နှောင်ဖို့တတ်သော

သဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်
တောင်၏အောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကြကြဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ထိုသို့ ထွက်လာပြီး ခဏအကြာ၌ ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်
၌ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် အိမ်၏အနီး၌
ဖိုရုံလေးတစ်ရုံကို တွေ့ရလေ၏။

ဖိုရုံကလေးသည် ဘိုးသက္က သက်ရှိထင်ရှားရှိနေကြောင်း
အမှတ်အသားပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုရုံလေးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသော အခါ
ဖိုရုံအနီးရှိ မြေကွက်လပ်၌ ထိုင်၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသော
အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

အဘိုးအို၏ ဆံပင်များ ဖြူမွှေးနေပြီး မုတ်ဆိတ်မွှေးများလည်း
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလေ၏။

~~အင်းစိန်သည်~~ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ

“ထိုင်ပါလူလေး၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်ဖြူဆုပ်လေး
စားပါ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က အဘိုးအို၏အရှေ့၌ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး

“ဘိုးသက္က ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘိုးသက္ကက ကျွန်ုပ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်
ကြည့်၍

“လူလေးက ကျုပ်ကို သိနေလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မိဘတွေက ဒီမြို့ဇာတိတွေပဲ၊ ကျုပ်

အမေက ရွှေမှန်ကြွပ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဒေါ်ရွှေရွှေလေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘိုးသက္ကက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဪ...ရွှေရွှေရဲ့သားကိုး၊ ရွှေရွှေ မနှစ်က ကွယ်လွန်
သွားရှာတယ်လို့ ကြားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးသက္က၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လူ
လောကမှာ အထီးကျန် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးသက္ကက ခေါင်းခါယမ်း၍

“တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လဲ အထီးကျန်မဖြစ်ပါဘူး
လူလေး၊ အထီးကျန် ဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ခြင်းဆိုတာ လူရဲ့ သတ်မှတ်
ချက်တစ်ခုပါ၊ လူလေးရဲ့ လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဘိုးသက္က၏ ရီဝေ

သောမျက်လုံးများကို ကြည့်၍

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကြောင်းပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးသက္ကက

“စာရေးဆရာအလုပ်က လူတွေကို အသိပညာပေးတဲ့
အလုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် အင်မတန် မြင့်မြတ်ပြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့အလုပ်ပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဘိုးသက္က၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တုန်းက ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်
တစ်ပုဒ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘိုးသက္ကဆီကို လာခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ပတ်
သက်ပြီး ဘိုးသက္ကအများကြီး ပြောနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဘိုးသက္ကသည် ကျွန်ုပ်မေးမည့်
မေးခွန်းကို ရိပ်စားမိနေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဘိုးသက္ကကို ကြည့်၍

“ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလွန်
ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးချင်လို့ပါ။
ဘိုးသက္က ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်လေ၏။ ဘိုးသက္ကက သက်ပြင်းချ၍

“မောင်ရင်က ဦးသာအိုရဲ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား
နေတာကိုး၊ ဦးသာအိုက ဗဒုံမင်းလက်ထက်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်၊
အခုဆိုရင် ဦးသာအို ကွယ်လွန်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်နေပြီ၊
ဦးသာအိုနဲ့ပတ်သက်လို့ လူတွေက အမျိုးမျိုးပြောဆိုခဲ့ကြတယ်၊
အချို့က သူ့ကို အောက်လမ်းဆရာလို့ ဆိုကြတယ်၊ အချို့ကလည်း
အထက်လမ်းဆရာလို့ ပြောကြတယ်၊ ပျောက်စေဆရာလို့လဲ

နာမည်ကြီးတယ်။ ကျုပ်ငယ်စဉ်တုန်းက သူ့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ တော်တော်လေ့လာခဲ့ဖူးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အမေက ဦးသာအိုအကြောင်း ကိုအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်အနေနဲ့ ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို တောင်ပေါ်ကျောင်းကိုရောက်တိုင်း ဘိုးသက္ကက ပြောပြခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဘိုးသက္ကက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်အတွေးအခေါ် နုနယ်စဉ်က မဆင်မခြင် ပြောခဲ့မိတဲ့ စကားတွေပါ။ အခုအချိန်မှာ ဦးသာအိုအကြောင်းကို ကျုပ်မပြောချင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်မလျော့သေးဘဲ

“မြန်မာရာဇဝင်မှာ ဂမ္ဘီရပညာအစွမ်းရှိရက်နဲ့ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့ ဘိုးသက္ကဆီကို လာခဲ့တာပါ။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါဗျာ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်ပြန်၏။ ဘိုးသက္ကက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဦးသာအိုလို လူမျိုးဟာ ရာဇဝင်မှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သူ့လိုလူမျိုးကို ရာဇဝင်မှာ စာမတင်ထိုက်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မောင်ရင်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးရဦးမယ်၊ ဦးသာအိုအကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ လူဆိုး လူညစ် အောက်လမ်းဆရာအနေနဲ့ ရေးမှာလား၊ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တဲ့ အထက်လမ်းဆရာအနေနဲ့ ရေးမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဘိုးသက္က၏အမေးကြောင့် ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အခုတော့ ဘိုးသက္ကဏ်က ကြားရတဲ့ အကြောင်းအရာ
 အတိုင်း ပြောပြပြီး ကျုပ်ရဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးရေးမှာ
 ပါ။ ဦးသာအိုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ တစ်ခါတရံမှာ သူ့ကို အောက်
 ဆံ့ဆရာကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်မြင်မိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ
 သူ့ကို အထက်လမ်းပညာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဂန္ထီရဆရာကြီးတစ်
 ယောက်လို့ ထင်မိပြန်တယ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထူးခြားဆန်း
 ကြယ်မှု တွေနဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးသက္ကဏ်

“သူဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူထူးလူဆန်းတစ်
 ယောက်ပါ။ သူ့အကြောင်းတွေကို မောင်ရင် ရေးဖို့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊
 ဒါကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ဖို့ ပြောချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍
 “ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဦးသာအိုအကြောင်းတွေ ရှင်သန်
 နေတာ ကြာပြီ၊ လက်လျှော့လိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
 ဟုပြောလိုက်၏။ ဘိုးသက္ကဏ် ခေါင်းခါယမ်း၍
 “ဦးသာအိုအကြောင်းကို ရေးရင် မောင်ရင်အတွက်
 အောင်မြင်မှုထက် ဆုံးရှုံးမှုတွေ ပေးလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင် ခေါင်းထဲ
 မှာ ဦးသာအိုကို ထုတ်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ အကြံပေးချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ဘိုးသက္ကဏ်၏ တားဆီးမှုကို
 နား မလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဦးသာအို အကြောင်းကို ကျွန်တော်ရေးတာ ဘာများ
 ထိခိုက်မှုရှိလို့လဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘိုးသက္ကဏ် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“ဦးသာအိုရဲ့အကြောင်းကို ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေ လက်ခံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိတူးကွ၊ သူဟာ လူဆိုးလူညစ် အောက် လမ်းဆရာတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စိတ်မလျှောသေးဘဲ ဘိုးသက္က၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးသာအိုရဲ့အကြောင်းတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်က အကြောင်းတွေပဲ၊ ဦးသာအို ကိုယ်တိုင် လဲ သေပြီပဲမဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသက္ကက အဓိပ္ပာယ်နားလည်ရန် ခက်ခဲသောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဦးသာအိုက မိစ္ဆာဆိုးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မိစ္ဆာက ဘယ်တော့မှ

မသေနိုင်တော့ဘူး၊ မောင်ရင် ကျုပ်စကားကို လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ် ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဘက်က ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဘိုးသက္က၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ဦးသာအိုက မိစ္ဆာဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ဘိုးသက္ကရယ်၊ လောကမှာ မသေနိုင် တဲ့ လူဆိုတာ ရှိမလားဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ ဘိုးသက္ကသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မောင်ရင်က ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်စကားကို ဘယ်ယုံကြည်ပါ့မလဲ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လျှို့ ဝှက်ချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မောင်ရင်ကို ကျုပ်ကူညီနိုင်တာ

တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ရန်ကုန်မြို့က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
အရောင်းဆိုင်တွေကိုသွားပြီးတော့ ဦးသာအိုရဲ့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေဖို့ပဲ၊
ဦးသာအို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေမှာ သာအိုဆိုတဲ့
ယန်းစာလုံးကို ရေးထိုးထားတယ်၊ ဦးသာအို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပရိဘောဂ
တွေထဲမှာ ဦးသာအိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတွေ ရနိုင်တယ်၊
ကျုပ်ဆီကတော့ ဦးသာအိုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှရဖို့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသက္ကထမှ ဦးသာအိုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်
သည့်အကြောင်းမှ မကြားနိုင်တော့သဖြင့် စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တွေမှာ ဦးသာအိုရဲ့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေပါမယ်၊
အခုလို လမ်းညွှန်ပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတယ်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘိုးသက္ကက ခေါင်းညိတ်၍

“မောင်ရင် ကံကောင်းမယ်ဆိုရင် ဦးသာအိုရဲ့ လျှို့ဝှက်
ပုရပိုဒ်တွေကို ရနိုင်ပါတယ်၊ မောင်ရင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး
အကြံပေးချင်တယ်၊ ဦးသာအိုဆိုတဲ့ နာမည်ကို မေ့ပစ်လိုက်ရင်
အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင် ကြည့်ရတာ အလွန်
ခေါင်းမာပုံရတယ်၊ လူငယ်ပီပီ ဇွတ်တရွတ်စိတ်နဲ့ ကျုပ်စကားတွေ
ကို နားဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တားလို့မရရင်လဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြည့်
စမ်းပါ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်ရဲ့ ရလဒ်ကတော့ ကောင်းမှာမဟုတ်
ဘူး၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျုပ်ပြောချင်တာက ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေ
တရုတ်သင်္ချိုင်းက သင်္ချိုင်းစောင့်အဘိုးကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်ကို သွားတွေ့
ကြည့်ပါ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဘိုးသက္ကကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“တရုတ်သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးကို သွားတွေ့ရမယ်ဟုတ်လား။

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဘိုးသက္ကက အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သော

အမူအရာဖြင့် ကြည့်၍

“ဦးတိတ်ဝှမ်းနဲ့တွေ့ရင် ဘိုးသက္က လွတ်လိုက်တယ်လို့ ပြော

ပါ။ မောင်ရင်ကို တစ်ခု ကူညီပါလိမ့်မယ်။ တာမွေ တရုတ်သင်္ချိုင်း

ထဲမှာ မောင်ရင်အတွက် အဘိုးမဖြစ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးရှိတယ်။

မောင်ရင်လို လောကဓာတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်အတွက် ထူးခြား

ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး

မောင်ရင်ဘဝကို ကံဆိုးသလား ကံကောင်းသလား ကျုပ်မပြော

နိုင်ဘူး။ မောင်ရင် ကံကောင်းပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းပါတယ်။

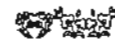
ဒါပေမဲ့ ဦးသာအိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေတိုင်း ကံမကောင်းနိုင်

ကြဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသက္က၏ အဓိပ္ပာယ်လေး

နက်သော စကားများကို နားထောင်၍ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းရန်

ပြင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ
 ယင် တရုတ်သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ
 လေ၏။ ဘိုးသက္ကက သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးနှင့်တွေ့လျှင် ထူးခြားဆန်း
 ကြယ်မှုများကို ကြုံတွေ့ရမည်ဆို၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်သည် တရုတ်သင်္ချိုင်းတစ်နေရာရှိ အုတ်ဂူတစ်လုံး
 ရှေ့တွင် ထိုင်၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်

သင်္ချိုင်းစောင့် အဘိုးကြီးရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ကျုပ်နာမည် ရွှေတိုက်ပါ။ ကျုပ်ကို ဘိုးသက္ကလွတ်လိုက်
 တာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးတိတ်ဝွမ်သည် ကျွန်ုပ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်
 ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘိုးသက္ကက လွတ်လိုက်တာကိုး၊ ကျုပ်ဆီကို ဘိုးသက္က
 လွတ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာမယ်လို့ ဘယ်တော့မှ
 မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ သဘာဝတရားကြီးက အံ့သြစရာကောင်းလိုက်
 တာ”

ဟုရှေ့တင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီးကို
 ကြည့်၍

“တရုတ်သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကျုပ်အတွက် အဘိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့

လူတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့ ဘိုးသက္ကက ပြောတယ်”

“ဘုရားပြန်လို့ရော ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို

ချိတ်ထားပါ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အထူးခြားဆုံးအရာတစ်ခုကို မောင်ရင်
မြင်တွေ့ရမှာပါ။ ဒီအတွေ့အကြုံက မောင်ရင်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်
နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ မောင်ရင် ကြည့်လို့မရဘူး။
ညရောက်အောင် စောင့်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးတိတ်ဝွမ်၏စကားကြောင့် လွန်စွာစိတ်ဝင်
စားသွားပြီး ညသို့ရောက်အောင် စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးတိတ်ဝွမ်နှင့်အတူ တရုတ်သံချိုင်းထဲရှိ ဇရပ်
တစ်ဆောင်၌ သွား၍ထိုင်ကြ၏။

ထို့နောက် ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကိုင်ကို မေး
မြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က စာပေရေးသားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကြောင်းသည်ဟု ပြော၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားထောင်၍

“မောင်ရင်ဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကို အလိုရှိတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်အတွက် အန္တရာယ်အများကြီးရှိတယ်
အော်။ မောင်ရင်ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်ုပ်တို့လိုပြောပြော နောက်ဆုတ်
မဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ မိုးနတ်မင်းကြီးဆီမှာ ကံကောင်းပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးရမှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဦးတိတ်ဝှမ်းသည် သန့်ရှင်းစေရပ်၌ ကျွန်ုပ်တို့အားခိုနိုင်ရန် ပက်
လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ထိုင်ရင်း လူထူးလူဆန်း
ကြီး ဦးသာအိုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ငယ်စဉ်က မိခင်ပြောပြသော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ၌
ဦးသာအို၏ အံ့မခန်းအစွမ်းများပါရှိ၏။ မိခင်၏ပုံပြင်ထဲ၌ ဦးသာအို
သည် အထက်လမ်းဆရာကြီးဖြစ်လိုက်၊ အောက်လမ်းဆရာကြီး
ဖြစ်လိုက်နှင့် အဆိုးအကောင်း သံသရာလည်နေလေ၏။

ဦးသာအို၏ အကြောင်းများသည် စိတ်ဝင်
 မြဲသွယ်လှသဖြင့် မိခင်၏ပုံပြင်ကို ပျင်းရိငြိုးငွေခြင်းမရှိဘဲ
 နားထောင်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာဘဝသို့ရောက်သောအခါ
 ဦးသာအိုအကြောင်းကို ရေးသားရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဗိုက်ထဲတွင် ဆာ
 လောင်လာသဖြင့် တရုတ်သင်္ချိုင်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ ခေါက်ဆွဲ
 ကြော်နှစ်ထုပ်ဝယ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူလာသော ခေါက်ဆွဲကြော်များကို
 ဦးတိတ်ဂွမ်နှင့်အတူ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်လေရာ ဦးတိတ်ဂွမ်
 က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး သတိသက်လွတ်ဆန်ဖြုတ်သောက်

နေတာပါ။ မောင်ရင့်ဘာသာစားပါ”

ဟုပြောလေရာ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း

စားသောက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါက်ဆွဲကြော်စားရင်း မကြာမီ ကြုံတွေ့ရမည့်

ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများကို တွေး၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။ ဦးတိတ်

ဂွမ်၏အဆိုအရ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အထူးဆန်းဆုံးအရာကို တွေ့ရှိရမည်
 ဆို၏။

ထိုအရာသည် မည်သည့်အရာဖြစ်မည်နည်း။

ခဏကြာလျှင် ညမှောင်ရီသန်းစပြုလာသဖြင့် ဦးတိတ်ဝွမ်
သည် မီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို ထွန်းညှိလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဧရပ်အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ
အမှောင်ထဲရှိ အုတ်ဂူများကိုကြည့်၍ ကျောချမ်းသလို ဖြစ်သွားမိ
၏။ ထို့ကြောင့် ဦးတိတ်ဝွမ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို ကျုပ်တို့ဘယ်အချိန်တွေ့ရ
မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“သင်္ချိုင်းထဲမှာ အမှောင်ဖုံးလာလို့ မောင်ရင်ကြောက်နေပြီ
လား၊ အလင်းနဲ့အမှောင် ကွာခြားသွားရုံနဲ့ သင်္ချိုင်းဟာ ဘာမှပြောင်း
လဲမှု မရှိပါဘူး၊ မကြောက်ပါနဲ့မောင်ရင်၊ လူသေတွေက မောင်ရင်
ကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက
လူရှင်တွေပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးတိတ်ဝွမ်၏စကားကြောင့် အနည်းငယ်
ရှက်ရွံ့သလိုဖြစ်သွားပြီး

“ဦးတိတ်ဂွမ်က သင်္ချိုင်းစောင့်လုပ်နေတော့ သင်္ချိုင်းထဲမှာ
သရဲတွေဘာတွေ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးတိတ်ဂွမ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ် ဒီသင်္ချိုင်းမှာနေတာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်နေပြီ၊

တစ်ခါမှ သရဲမတွေ့ဖူးဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဒါဆိုရင် လောကမှာ သရဲတစ္ဆေတွေဆိုတာ အမှန်တကယ်
မရှိဘူးပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးတိတ်ဂွမ်က သက်ပြင်းချ၍

“သရဲမတွေ့ဖူးဘူးလို့ ကျုပ်ပြောတာနော်၊ သူရဲမရှိဘူးလို့
ကျုပ်မပြောဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွား

ပြန်ပြီး

“ဒါဆို သင်္ချိုင်းမှာ သရဲရှိတယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးတိတ်ဂွမ်က ရယ်မော၍

“မောင်ရင့်စိတ်တ အဓိကပါပဲ၊ သရဲရှိရင် ရှိတယ်ပေါ့၊

မရှိရင်လဲ မရှိဘူးလို့ မှတ်လိုက်ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးတိတ်ဂွမ်၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရမလို

ရဲတဲ့ရမလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညနက်သန်းခေါင်အချိန်သို့ရောက်သောအခါ

ဦးတိတ်ဂွမ်က မီးအိမ်နီလေးကို ဧရပ်မှဖြုတ်၍

“အဆိုတော်ကြီး ကျုပ်တို့သွားကြမယ်၊ မောင်ရင်ဟာ မကြာ
ခဏအတွင်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထူးခြားဆုံး အရာတစ်ခုကို
မြင်တွေ့ရမယ်၊ မောင်ရင် သိပ်ကံကောင်းတယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဦးတိတ်ဝွမ်ကိုကြည့်၍

“ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍

“သန့်ရှင်းတစ်နေရာက အုတ်ဂူဟောင်းတစ်လုံးဆီကို သွား
ကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

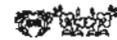
“အုတ်ဂူဟောင်းဟုတ်လား၊ အုတ်ဂူထဲက လူသေက ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ အထူးဆန်းဆုံး အရာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍

“အုတ်ဂူထဲမှာ လူသေရှိရမယ်လို့ မောင်ရင်ကို ဘယ်သူပြော
သလဲ၊ အကောင်းဆုံးက မောင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကျုပ်နောက်ကို
လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးတိတ်ဝှမ်သည် မီးအိမ်နိလေးကို ကိုင်ဆွဲ၍ အုတ်ဂူများ
ကြားသို့ ဦးဆောင်ပြီး သွားနေလေ၏။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးအနောက်သို့
တကောက်ကောက် လိုက်နေသော ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်သည် မှားယွင်းမှု
တစ်ခုလေလားမသိ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သင်္ချိုင်းထဲရှိ ခွေးတစ်အုပ်က ဆွဲဆွဲငင်ငင်
အုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကျောထဲ၌ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးတိတ်ဝှမ်သည် အုတ်ဂူများကြား၌ ရှေ့ရိုက်၍ သွားလာ
နေဆဲဖြစ်၏။

ဦးတိတ်ဝှမ်သည် သင်္ချိုင်းစောင့်ပိပိ အုတ်ဂူများအကြား၌
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သွားလာနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်
များစွာ အခက်အခဲရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခလုပ်ကန်သင်းများကို တိုက်ခိုက်ပြီး မကြာခဏ
လဲကျလုမတတ်ဖြစ်နေ၏။

တရုတ်သင်္ချိုင်းဝင်းကြီးသည် ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
သွားလိုရာနေရာသို့ အလွယ်တကူ မရောက်နိုင်သေးချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မကြာခဏ ခလုပ်တိုက်နေသဖြင့် မျက်နှာရှုံ့

မဲ့ကာ

“မရောက်သေးဘူးလား ဦးတိတ်ဝွမ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်ကိုစောင့်ခေါ်၍

“ရောက်တော့မှာပါ၊ ရှေးဟောင်းဂူနဲ့ နီးနေပါပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တရုတ်သင်္ချိုင်းထဲ၌ လှည့်လည်နေပြီးနောက်

ဦးတိတ်ဝွမ်က လွန်စွာကြီးမားသော ဂူကြီးတစ်လုံးရှေ့၌ရပ်ကာ

“ကျုပ်တို့ရှာနေတာ ဒီဂူကြီးပဲ”

ဟုဆိုကာ အုတ်ဂူရှိရာသို့ မီးအိမ်ကြီးကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က အုတ်ဂူအရှေ့ရှိ စကျင်ကျောက်ပြားပေါ်၌ ရေးထိုး

ထားသော တရုတ်စာများကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

ဝေတနာစာပေ

“အုတ်ဂူမှာ ဘာတွေရေးထားတာလဲ ဦးတိတ်ဝွမ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးတိတ်ဝွမ်က

“တရုတ်လို လနတ်သမီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ မြန်မာလို ဆိုရင်တော့ စန္ဒာဒေဝီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီဂူကြီးက စန္ဒာဒေဝီဆိုတဲ့ တရုတ်မရဲ့ဂူပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မတော်ကြီးမှာ တရုတ်မတစ်ယောက်ရဲ့ အုတ်ဂူကို လာကြည့်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲဗျ၊ ဦးတိတ်ဝွမ်တို့ ပြောတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အထူးဆန်းဆုံးအရာဆိုတာ ဒါပဲလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးတိတ်ဝွမ်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လေးနက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

ဝေတနာစာပေ

“စန္ဒာဒေဝီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နန်းတွင်းက အပျိုတော်
လေးဘစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်
က မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နှစ်တစ်ရာကျော်က အုတ်ဂူဖျက်ကြီးကို ကြည့်
ပြီး ကျုပ်ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အရိုးဆွေးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အုတ်ဂူမှာ ဘာတွေများ အံ့ဩစရာတွေ့မှာလဲ၊ ကျုပ်အမြင်တော့
ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေမှုတွေပဲ တွေ့တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဦးတိတ်ဝွမ်က အုတ်ဂူဖျက်ကြီးကိုကြည့်၍

“စန္ဒာဒေဝီရဲ့ ခိုနားရာနေရာလေးကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက်
အနောက်အယုက်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ စန္ဒာဒေဝီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးတိတ်ဝွမ်ကို ရူးသွပ်

နေသလောဟု ထင်မြင်မိလိုက်၏။

မိမိကိုယ်မိမိ အမှားကြီးမှားပြီဟု ယူဆလိုက်မိ၏။ ဦးတိတ်ဝွမ်
သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ထွင်းဖောက်မြင်ဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်ကို ရူးသွပ်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးလို့ ထင်နေပြီ
လား၊ စန္ဒာဒေဝီဟာ အမှန်တကယ် သေဆုံးခဲ့ရင်တော့ အံ့ဩစရာ
ဘာမှမရှိဘူးပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးတိတ်ဝွမ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“အဲဒီတုန်းက စန္ဒာဒေဝီဆိုတဲ့ မိန်းမက မသေဘူးဟုတ်လား၊
မသေရင်ဘာဖြစ်လို့ အုတ်ဂူလုပ်တာလဲ၊ ဒီအုတ်ဂူဟာ ဟန်ဆောင်မှု
တစ်ခုလား၊ ဒါဆိုရင်လဲ အံ့ဩစရာ သိပ်မကောင်းသေးပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတိတ်ဝွမ်က မီးအိမ်ကိုမြှောက်၍

“မောင်ရဲ့ကို စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောရတာထက် စာရင် လက်တွေ့ပြတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် စန္ဒာဒေဝီရဲ့ အုတ်ဂူကို ဖွင့်ကြည့်ကြမယ်၊ စန္ဒာဒေဝီကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍

“နေပါစေဗျာ၊ ညကြီးအချိန်မတော် ကြည့်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဟု တားဆီးလိုက်လေ၏။

သို့သော် ဦးတိတ်ဂွမ်သည် ကျွန်ုပ်စကားကို ဂရုမထားတော့ဘဲ ကမ္မည်းရေးထိုးထားသော စကျင်ကျောက်ပြားကို သံတူရွင်းနှင့် ကော်လိုက်ရာ စကျင်ကျောက်ပြားသည် အလွယ်တကူ ပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် စကျင်ကျောက်ပြားအောက်၌ သံတံခါးတစ်ချပ်ရှိကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ့ရ၏။

ဦးတိတ်ဂွမ်က သံတံခါးကို ခွန်အားစိုက်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အုတ်ဂူကြီးထဲတွင် အဖြူရောင်ကျောက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ဦးတိတ်ဂွမ်သည် ကျောက်သေတ္တာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ သေတ္တာအောက်၌ ဘီးတပ်ထားသဖြင့် အလွယ်တကူ ထွက်လာလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကျောက်သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်ပြီးပြီမယ်၊ အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ မောင်ရင် သေသေချာချာ လေ့လာပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကျောက်သေတ္တာ၏ အဖုံးကို အင်အားသုံး၍
ဖွင့်လေရာ တရွေ့ရွေ့ပွင့်သွားလေ၏။

ကျပ်သည် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေသော အရိုးစုတစ်စုကို
ကြည့်ရှုလိုစိတ်မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် စိတ်လက် မကြည်သာစွာဖြင့် မျက်နှာလွဲထား
မိလေ၏။

ဦးတိတ်ဝှမ်းသည် ကျောက်သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး
နောက် မီးအိမ်ကို ကိုင်မြှောက်၍

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်ဆုံးအရာကို မောင်ရင်
တွေ့မြင်နိုင်ပြီ၊ ဒီအတွေ့အကြုံဟာ မောင်ရင်လို စူးစမ်းရှာဖွေချင်
တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။”

ဟုပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မပါဘဲ ကျောက်သေတ္တာ

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျောက်သေတ္တာထဲတွင် မြင်ရသောအရာကြောင့်
မိမိမျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ဟာခနဲ အော်ဟစ်
လိုက်မိလေ၏။

အောက်တွင်

ကျောက်သေတ္တာထဲ၌ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်

လဲလျောင်းနေကြောင်း အံ့သြဖွယ် တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေသော အရိုးစုကြီးကို
မြင်တွေ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး ပကတိ နုပျိုလတ်ဆတ်သော
မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

မိန်းမလှလေးသည် လူသေတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ သက်ရှိ

ထင်ရှား လူသားတစ်ဦး အိပ်စက်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။

သူမ၏ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖွင့်ဟ၍ ယခုပင်

စကားထပြောတော့မယောင် ထင်မြင်ရလေ၏။

မိန်းမလှလေး၏ အသားအရည်မှာ သေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြာ

နှမ်းနှမ်းဖြစ်နေဘဲ ရွှေရောင်ကဲ့သို့ ဝင်းဝါစိုပြည်နေ၏။

သူမ၏ ရှည်လျားသော ပိတုန်းရောင်ကေသာများကို

ရင်နှစ်ဖွာပေါ်သို့ ဖြန့်တင်ထား၏။

သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ရှေးခေတ်နန်းတွင်းသူတစ်ဦးကဲ့သို့

ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမလှလေး၏ ဝင်းဝါစိုပြည်ပြီး မို့မောက်နေ

သော ရင်နှစ်ဖွာကိုပင် ဝိုးတဝါးမြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမလှလေးသည် 'အသက်ကင်းမဲ့သော အလောင်း

ကောင် တစ်ကောင်ဟု ဆိုနေလေ၏။

ထိုအကြောင်းပြချက်သည် ယုတ္တိကင်းမဲ့သော အကြောင်းပြ
ချက်ပင်ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က သေသူတစ်ဦး၏
ရုပ်ခန္ဓာသည် ယခုမြင်တွေ့ရသော ရုပ်ခန္ဓာမဖြစ်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ် အလှည့်စားခံခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ချေ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် သန့်ရှင်းစောင့်ကြီးကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“ကျုပ်ကို ဒီလိုလှည့်စားလို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ရှိတဲ့ အထူးခြားအဆန်းကြယ်ဆုံးအရာ ဟုတ်လား၊ ဖယောင်းရုပ်
တစ်ရုပ်နဲ့ ကျုပ်ကို လှည့်စားလို့ရမလားဗျ၊ ဖယောင်းရုပ်တစ်ရုပ်ကို
လူသေလို့ လက်ခံရအောင် ကျုပ်ကအရူးလားဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးတိတ်ဝှမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့်

မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး ကျောက်သေတ္တာ၏အဖုံးကို ဂုန်းခနဲ ပိတ်ချ
လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချောမောလှပသော စန္ဒာဝေဒီ၏မျက်နှာကို
နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးတိတ်ဝှမ်း၏ အပြုအမူကို ပိုမို၍ဒေါသပူန်ထ
သွားပြီး

“ဪ... ဖယောင်းရုပ်ထုဆိုတာ ပေါ်သွားမှာစိုးလို့
ကျောက်သေတ္တာကို ပိတ်လိုက်တာပေါ့၊ ကမ္ဘာကျော် ဖယောင်းရုပ်
ထုတွေဟာ လူနဲ့ခွဲမရအောင် တူတယ်ဆိုတဲ့ ဗဟုသုတတွေ ကျုပ်ဆီ
မှာရှိတယ်ဗျ၊ ဘိုးသက္ကတို့ရဲ့လိမ့်လုံး ဖြီးလုံးတွေက ခေတ်မမီ
တော့ဘူး၊ ကျုပ်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး ဘယ်လောက်များရ
မယ်လို့ ယူဆထားလို့လဲ”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဦးတိတ်ဝှမ်က အံ့ကို တင်းတင်း

ကြိတ်၍

“ဒီမှာမောင်ရင်၊ မင်းဟာ ခေတ်ပညာလေး မတောက်
တခေါက်တတ်တာနဲ့ အရာရာကို အထင်သေးနှိမ့်ချတဲ့အကြည့်နဲ့
ကြည့်နေတာကိုး၊ မင်းလိုလူတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားရင်
ပိုက်ဆံကလွဲလို့ ဘာများရနိုင်မှာလဲ၊ ပိုက်ဆံဟာငါလို လူတစ်
ယောက်အတွက်ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူးကွ၊ စန္ဒာဒေဝီဆိုတဲ့ မိန်းက
လေးဟာ ပဒုံမင်း လက်ထက်က ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ နန်းတွင်းသူ
လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ စန္ဒာဒေဝီရဲ့ အလှဂုဏ် သတင်းကြောင့်
နန်းတွင်းက မင်းညီမင်းသားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့
စန္ဒာဒေဝီဟာ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကိုသာ တန်ဖိုးထားတဲ့အတွက်

ဘယ်သူရဲ့မေတ္တာကိုမှ လက်မခံဘူး၊ စန္ဒာဒေဝီကို အရူးအမူး
နှစ်သက်နေသူတွေထဲမှာ ဦးသာအိုလဲ တစ်ယောက် အပါအဝင်ပေါ့၊
စန္ဒာဒေဝီဟာ ဦးသာအိုကို ငြင်းဆန်ခဲ့တဲ့အတွက် ရန်ငြိုးဖို့ခြင်းခံ
ခဲ့ရတယ်၊ တစ်နေ့တော့ စန္ဒာဒေဝီဟာ သူရဲနေအိမ်မှာ အိပ်စက်ရင်း
ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ‘နောက်တစ်နေ့ကို ရောက်တော့
စန္ဒာဒေဝီဟာ ဦးသာအိုရဲ့ အိပ်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ လဲကျနေတာ
ကိုတွေ့ရတယ်၊ စန္ဒာဒေဝီဟာ ဦးသာအိုရဲ့ အိပ်ခန်း ဆောင်က
ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ကြည့်ရှုရင်း လဲကျနေတာတဲ့။ ဒီကိစ္စအတွက်
ဦးသာအိုကို စွပ်စွဲလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးသာအိုဟာ
ပဒုံမင်းရဲ့ နန်းတွင်းမှာရောက်နေပြီး ပဒုံမင်းရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖတ်ရှု
ပေးနေခဲ့တယ်၊ ဦးသာအိုဟာ နက္ခတ်ဗေဒ ပညာကိုကျွမ်းကျင်ပြီး
ပဒုံမင်းမတိုင်မီက မောင်ကားစားမောင်မောင်ကို ထီးနန်း ပြုလုပ်သာ

သိမ်းပိုက်နိုင်အောင် အခါတော်ပေးခဲ့ တယ်လို့ အဆိုရှိခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးတိတ်ဂွမ်၏စကားများကို

မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် နားထောင်နေမိ၏။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလွန်းပေစွ။

ကျောက်သေတ္တာထဲရှိ ရုပ်အလောင်းသည် မိန်းမလှလေး၏

ရုပ်ခန္ဓာအစစ်အမှန်ဖြစ်သည်ဆို၏။

ဦးတိတ်ဂွမ်က ဆက်လက်၍

“စန္ဒာဒေဝီရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက သမီးလေးကို သမားတော်

အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြပြီး စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့တယ်။ စန္ဒာဒေဝီရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာဟာ

အလွန်ထူးခြားတဲ့အခြေအနေမှာရှိနေတယ်။ သူဟာ အိပ်ပျော်နေသလိုပဲ

ငြိမ်သက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ နိုးထမလာဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်

“သူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မရှိဘူးလား၊ သူဘာကြောင့် ဒီလိုအိပ်ပျော်သွားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးတိတ်ဝှမ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မတွေ့ရဘူး၊ သူ့ရဲ့ရောဂါဝေဒနာဟာ ထူးခြားလွန်းလို့ သမားတော်ကြီးတွေ လက်မှိုင်ချရတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ရောဂါဝေဒနာနဲ့ပတ်သက်လို့ အောက်လမ်းဆရာ ဦးသာအိုကို သံသယရှိပေမဲ့ ဘယ်သူမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြုရဲဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ စန္ဒာဒေဝီရဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာ သမီးလေးရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကိုပဲ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ မျိုးရိုး

စဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းရာကနေ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲဖြစ်တော့ တရုတ်ဘုံကျောင်းရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဒီမှာ ထိန်းသိမ်းခဲ့တာပဲ၊ စန္ဒာဒေဝီရဲ့ရုပ်ခန္ဓာဟာ ပုပ်သိုးသွားခြင်းလဲမရှိဘူး၊ ၁၇၈၅ ခုနှစ်ကနေ ဒီနေ့အထိ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲရှိနေတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“စိတ်ကူးယဉ်ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်ကြံတွေ့ခဲ့တာ၊ အိပ်မက်များဖြစ်နေပြီလား”

ဟုရေ၍လိုက်လေ၏။ ဦးတိတ်ဝှမ်က သက်ပြင်းချ၍

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ၊ စန္ဒာဒေဝီဟာ ကံဆိုးစွာနဲ့ပဲ ဦးသာအိုရဲ့ ပြုစားခြင်းကို ခံလိုက်ရတာပါ၊ မြို့ဝန်ဦးသာအိုဟာ စန္ဒာဒေဝီကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး လက်စားချေမယ်လို့ ကြိုးဝါးခဲ့ဖူးတယ်၊ မိန်းကလေးဟာ ဝဋ်ကြွေးရှိသရွေ့တော့ ခံရဦး

မှာပဲ၊ ဒါတွေတစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန် သူ့ရဲ့ဝဋ်ကြွေးကြေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ရုပ်ခန္ဓာအသစ်ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကဲ...ဒီနေ့ညတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုချင်သောကြောင့် ဦးတိတ်ဝှမ်းအား

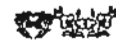
“နေပါဦး ဦးတိတ်ဝှမ်း၊ ကျုပ် စန္ဒာဒေဝီကို ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏ ရုပ်ခန္ဓာအနီးမှ မခွာနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲဆောင်ထားသကဲ့သို့ရှိနေ၏။

သို့သော် ဦးတိတ်ဝှမ်းက ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားမဝင်ဟန်ဖြင့် မီးအိမ်နီလေးကို ကိုင်ဆွဲ၍ အုတ်ဂူပျက်အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ အနီးမှ မခွာနိုင်ဘဲ အုတ်ဂူပျက်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ဖွင့်၍ ကြည့်ရှုလိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သို့သော် ဦးတိတ်ဝှမ်း၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကျူးလွန်ရန် မသင့်တော်သဖြင့် စန္ဒာဒေဝီ၏ အုတ်ဂူပျက်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးခြားဆန်းကြယ်ဆုံး
ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့၏။ မနေ့ည ကြုံတွေ့ခဲ့သော မယုံနိုင်ဖွယ် အဖြစ်
အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်ကို ညပေါင်းများစွာ အိပ်မရနိုင်မှာ
သေချာသည်။

ထိုနေ့မှ စ၍ ကျွန်ုပ်မျက်ဝန်းထဲ၌ စန္ဒာဒေဝီ၏ လဲလျောင်းနေ
သော ရုပ်ခန္ဓာလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။ သူမဘဝအမြန်ဆုံး

ရှင်သန်နိုင်ပါစေဟု အကြိမ်ကြိမ်အခါအခါ ဆုတောင်းနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့ပေါင်းများစွာ စန္ဒာဒေဝီကို ထုတ်မရတော့
ချေ။ နောက်ဆုံး၌ စန္ဒာဒေဝီသည် ဦးသာအို၏ ရန်ငြိုးရန်စများ
ကြောင့် ကျိန်စာသင့်ခဲ့သည်ဆိုသဖြင့် ဦးသာအိုနှင့် ပက်သက်သော
သဲလွန်စများကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဘိုးသက္ကကဦးသာအိုနှင့် ပက်သက်သော သဲလွန်စများကို
ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များ၌ ရှိနိုင်သည်ဆို၏။
ထို့ကြောင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်များ၌ လှည့်လည်ရှာ
ဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ရှိ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်း
ဆိုင်များ၌ လိုက်လံရှာဖွေရာဦးသာအို၏ ပစ္စည်းများကို ပြင်သစ်
လူမျိုး ဝါသနာအိုးတစ်ဦးက ဝယ်ယူသွားကြောင်း သိရ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေလံပွဲတစ်ခုရှိသည်ဟု
 ကြားရသဖြင့် ဂျူဗလီဟောခန်းမသို့သွား၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ သို့သော်
 ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် ဦးသာအို၏ ပစ္စည်းများမပါရှိချေ။

ထိုသို့ လှည့်လည်ရှာဖွေရင်း ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
 များနှင့် ရင်းနှီးစပြုလာ၏။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမွန်လည်း
 သိရှိလာ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ရှိ တိုလီမိုလီအရောင်းဆိုင်
 လေး၌ ထူးခြားသော ကြေးမုံတစ်ချပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုဆိုင်
 ၏ ပိုင်ရှင်မှာ လွန်စွာပိန်လိုသော ဂျူးအဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးသည် မြန်မာရာဇဝင်ကို ကျွန်ုပ်ထက် ပိုမို၍
 ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ပြောဆိုတတ်၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးက လွန်စွာရှေးကျသော ဆေးတံကြီးကိုရင်း

“ကျုပ်ဆီမှာ ဆရာလေး စိတ်ဝင်စားမဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုရှိတယ်၊
ဒီပစ္စည်းကြောင့် ဆင်ဝန်မောင်ပေါက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြတင်း
ပေါက်က အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာပစ္စည်း
များလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂျူးအဘိုးကြီးက လွန်စွာ
လေးနက်သောအသံဖြင့်

“ရှေးဟောင်းကြေးမုံမှန်ကြီးတစ်ချပ်လေ၊ ဒီမှန်ကြီးက သိပ်
ထူးဆန်းတယ်၊ ဆရာလေး ကြည့်ချင်ရင် ဆိုင်အနောက်ကို လိုက်ခဲ့
ပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂျူးအဘိုးကြီး ခေါ်ဆောင်ရာဆိုင်
၏ အနောက်ရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

အခန်းကျဉ်းကလေး၏ တစ်နေရာ၌ နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော
ဘဲဥပုံမှန်ချပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မှန်ကြီး၏မျက်နှာပြင်ကို မဟော်ဂနီရောင် ဂနုတ်ပန်းကွက်
များဖြင့် စီခြယ်ထား၏။

ဆိုင်ရှင် ဂျူးအဘိုးကြီးသည် မှန်ကြီးကို ကျွန်ုပ်မြင်နိုင်ရန်
အတွက် မနိုင်မနင်းဖြင့် မ၊ရန်ကြီးစားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးသည် ဂျူးအဘိုးကြီး
လက်မှ လွတ်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲကျလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးကွဲပြီဟု ယူဆကာ အနောက်သို့ဆုတ်

၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့သော် ဂျူးအဘိုးကြီးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ

မှန်ကြီးကို ကြမ်းပြင်မှ ပြန်လည်မယူရန် ကြိုးစား၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးက မှန်ကြီးကို မယူရင်း

“ ဒီမှန်ကြီးက သမိုင်းအဆက်ဆက် ဘယ်တော့မှ မကွဲဘူး၊

ဆင်ဝန်မောင်ပေါက်ဟာ မှန်ကိုခွဲလို့မရလို့ စိတ်ခြောက်ခြားပြီး

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တာပဲ၊ ဒါဟာ သိပ်ထူးဆန်း

တဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျူးအဘိုးကြီး၏ ဘဲဥပုံ

ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ ဒီမှန်ကြီးက မကွဲဘူး ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊

လောကမှာ မကွဲတဲ့မှန်ဆိုတာ ရှိမလားဗျ၊ ပြီးတော့ ကြည့်စမ်း

ပါဦး၊ မှန်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆေးနက်တွေသုတ်ထားတယ်၊ ရှေးဟောင်း

ပစ္စည်းတန်ဖိုး ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ ”

ဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်လိုက်လေ၏။ ဂျူးအဘိုးကြီးက မှန်ကြီးကို

တယုတယပွတ်သပ်၍

“ ဒီကြေးမုံမှန်ကြီးက ကုန်းဘောင်ခေတ်က အပျိုတော်

တွေ သုံးတဲ့ မှန်ကြီးတစ်ခုပါ၊ ဒါပေမဲ့ မှန်ကြီးဟာ မြန်မာ့လက်ရာ

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါ၊

မှန်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆေးနက်တွေကို ခွာချလိုက်ရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်း

တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်တော့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဗျ၊ ပြန်တော့မယ် ”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။ ဂျူးအဘိုးကြီးက ကျွန်ုပ်၏

ရှေ့မှကာဆီး၍

“ စကားဆုံးအောင် နားထောင်ကြည့်ပါဦး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီမှန်ကြီးက ခိုက်တတ်တယ်၊ ဒီမှန်ကြီးကြောင့် ဆင်ဝန် မောင်ပေါက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခဲ့တယ်၊ ဆင်ဝန် မောင်ပေါက်ရဲ့ အမွေဆက်ခံတဲ့ လှေဝန် မောင်စည်သူဟာလည်း လှေပေါ်မှာ ယန်းသည်မလေး တစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ထဲ အဆုံးစီရင်ခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ခိုက်တတ်တယ် ဆိုပြီး ဘယ်သူမှမပိုင်ဆိုင်ဝံ့တော့ဘူး၊ ကြေးမုံ မှန်ကြီးကို ပြင်သစ်ကောင်စစ်ဝန်မိသားစုကတစ်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်း ပြီး ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျူးအဘိုးကြီးပြောပြသော ကြေးမုံမှန်ကြီး၏

ကြောက်မက်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းရောင်းသူအများစုသည် စိတ်ဝင်စား ဖွယ် နောက်ကြောင်းခံ ဇာတ်လမ်း အမျိုးမျိုးကို ဖန်တီးတတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျူးအဘိုးကြီး၏အခန်းကဏ္ဍလေးမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြေးမုံမှန်ကြီး၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ကြေးမုံမှန်ကြီး၏အောက်ဘက်၌ ဆေးအနက် များကွာနေသော တစ်ထွာပတ်လည်ခန့် အကွက်ကလေးရှိ၏။

ထိုအကွက်ကလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦး၏အရိပ် ပေါ်လာသလို ခိုသဖြင့် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီ၏ရုပ်ပုံ ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရ၏။

စန္ဒာဒေဝီ၏လက်ထဲတွင် အနီရောင်ဖယောင်းတိုင် တစ်

ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး ကျွန်ုပ်ကို ‘ကျွန်မကိုကယ်ပါ’ ဟု တီးတိုး
ပြောနေသယောင်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာဖြင့် ကြေးမုံမှန်ကြီးကို
စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ် မည်မျှကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေ
သည် မသိ။ ဂျူးအဘိုးကြီးက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စူးစိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊
ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သရဲတစ္ဆေကို တွေ့ရသလိုပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ ဒီမှန်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံရိပ်ကို မြင်ရတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျူးအဘိုးကြီးက ရယ်မော၍

“ မှန်ဆိုတာ လူရဲ့ပုံရိပ်ကိုမြင်ရမှာပေါ့၊ ဆရာလေးရဲ့၊
မှန်ထဲမှာ ဆရာလေးရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ရမှာပေါ့၊ ဘာထူးဆန်းတာ
မှတ်လို့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ကတုန်ကယင်ဖြင့်

“ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မျက်နှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သင်ချိုင်းထဲက
စန္ဒာဒေဝီရဲ့မျက်နှာဗျ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဂျူးအဘိုးကြီး
သည် စိတ်မနှံ့သူဟု သံသယဖြစ်သွားပြီး

“ ကျုပ်က လူကောင်းအောက်မေ့လို့ ပစ္စည်းရောင်း
နေတယ်၊ သူက အရူးဖြစ်နေတာကိုး၊ ပြန်တော့ မောင်ရင်၊ ပြန်တော့၊

ကျုပ် ဆိုင်ကို ဘယ်တော့မှမလာနဲ့တော့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဂျူးအဘိုးကြီး၏စကားကို
ငြင်းဆန်၍

“ မပြန်ဘူး၊ ကြေးမုံမှန်ကြီးကိုမရဘဲ ကျုပ် ဘယ်တော့
မှ မပြန်ဘူး၊ ခင်ဗျား မှန်ကြီးကို ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမှာလဲ၊
ပြောစမ်း ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျူးအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို
စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ဦးဟု ယူဆကာ

“ ဒီမှန်ကြီးကိုရောင်းရင် မောင်ရင် တကယ်ဝယ်နိုင်လို့
လား ”

ဟု မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဒေါသ
တကြီး တက်ခေါက်၍ အိတ်ထဲရှိ ချက်စာအုပ်ကိုထုတ်ကာ

“ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော၊ အခုချက်ချင်း ချက်ထဲမှာ ရေးပေးလိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂျူးအဘိုးကြီးသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှေးဟောင်း မှန်ကြီး၏တန်ဖိုးကို ငွေငါးထောင်သတ်မှတ်ကာ ကျွန်ုပ်အား အပြီးအပိုင် ရောင်းချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြေးမုံမှန်ကြီးကို အိမ်သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

ကြေးမုံမှန်ကြီးသည် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသဖြင့် လန်ချားကုလားများ၏အကူအညီဖြင့် မှန်ကြီးကို အဝတ်ပတ်ပြီး သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း

လဲသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြေးမုံမှန်ကြီး ရောက်သည့် နေ့မှစ၍ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးအဖြစ် နေထိုင် သည့် အိပ်ခန်းမှ မထွက်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ပြည့် ဘဲဥမှန်ကြီးကိုထိုင်ကြည့်ပြီး
စန္ဒာဒေဝီ ထွက်ပေါ်လာမည်လားဟု မျှော်စောင့်နေမိ၏။

သို့သော် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီး၌ စန္ဒာဒေဝီ၏အရိပ်အယောင်
ကို မမြင်တွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် စန္ဒာဒေဝီကို လွတ်လပ်စွာ တွေ့မြင်လိုစိတ်

ဖြင့် မှန်ကြီးပေါ်ရှိ ဆေးစက်များကို အဝတ်ဖြင့် စိတ်ရှည် လက်ရှည်
ပွတ်တိုက်နေမိ၏။

ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးပေါ်ရှိ ဆေးစက်များကို အလွယ်တကူ
ခွာမရသောအခါ အဝတ်စုတ်ကို ဓာတ်ဆီ အနည်းငယ်ဆွတ်၍
ဖျက်ရလေ၏။

ထိုအခါ မှန်ကြီးပေါ်ရှိ ဆေးစက်များပျက်ပြီး မှန်ကြီးမှာ
အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျူးအဘိုးကြီး၏ဆိုင်၌ စန္ဒာဒေဝီ၏ သနား
စဖွယ် ပုံရိပ်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာမြင်တွေ့ရသဖြင့် နောက်
တစ်ကြိမ် ကြုံတွေ့မည့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစဉ်သဖြင့် စန္ဒာဒေဝီ၏သနားစဖွယ် မျက်နှာ
နှင့် ကျွန်မကိုကယ်ပါနော် ဟူသော အမူအရာကို မြင်သော

နေမိ၏။

ကြေးမုံမှန်ကြီး၌ စန္ဒာဒေဝီ နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်ထွက်လာမည်ကို အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကိုပင် မထွက်ဖြစ်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဗဟန်းရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ထမင်းချိုင့် မှာယူစားသောက်၏။

ယခင်က ထမင်းပို့သော လူငယ်လေးသည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ထမင်းချိုင့်ပို့ပေးရ၏။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီး ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ အိမ်ပေါ်သို့ မည်သူ့ကိုမျှ အတက်မခံတော့ချေ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်နီးချင်းလူပျိုကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ လူပျိုကြီးကို ရုတ်တရက် မြင်ရသဖြင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကာ ခေါင်းမောပြီး အော်ဟစ်၍ မောင်းထုတ်လိုက်၏။

လူပျိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်က ဒီလို

ကြိမ်းမောင်းရမဲ့ လူတွေမဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်ရှုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ စကား
မပြောချင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပြန်ပါ၊ နောက် ကျုပ်အိမ်ကို ဘယ်
တော့မှမလာပါနဲ့။”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ရာ လူပျိုကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ဒေါသ
တကြီး အော်ဟစ်ပြောဆို၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီကိုတွေ့လိုစေဖြင့် အချိန်တိုင်း မှန်ရှေ့
၌ ရှိနေမိ၏။ မှန်သားပြင်ပေါ်ရှိ ဆေးစက်မှုန်လေးများကို အဝတ်နှင့်
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖျက်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှလည်း

“စန္ဒာဒေဝီရယ်... မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ကြိမ်လောက်

ထပ်ပြီး ကိုယ်ထင်ပြပါဦး။”

ဟုအကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏အပြုအမူသည် စန္ဒာဒေဝီနှင့်ပတ်သက်၍ သူရူး
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိ၏။ စန္ဒာဒေဝီ၏မျက်နှာကို ကြေးမုံ
မှန်ကြီး၌ တစ်ကြိမ်ထပ်မံ မြင်တွေ့ချင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးကို သံယောဇဉ်တွယ်လွန်းသဖြင့် မှန်ကြီး
ရှေ့၌သာ အိပ်စက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နေ့လည်စာနှင့် ညစာကိုလည်း
မှန်ကြီးရှေ့၌သာ စားသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အိပ်မက်ထဲ၌ စန္ဒာဒေဝီကို မကြာခဏ မြင်မက်
လေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက အိပ်မက်ထဲတွင်ညှိုးငယ်သောအမူအရာဖြင့်

“ရှင် ကျွန်မကို ကယ်တင်ပါနော်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှင်က
လွဲရင် ကျွန်မကို ဘယ်သူမှမကယ်တင်နိုင်ပါဘူး။”

ဟု တောင်းပန်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အားတိုင်း မှန်ကြီးရှေ့၌ထိုင်၍ စန္ဒာဒေဝီ
ပေါ်ထွက်လာစေရန် တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေမိ၏။

သို့သော် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီး၌ မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ
မတွေ့ရချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂျူးအဘိုးကြီး၏ဆိုင်၌ ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့ရ
ခြင်းသည် စိတ်၏လှည့်စားမှုတစ်ခုလေလောဟု ထင်မြင်မိပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အားတိုင်း မှန်ကြီးကို အဝတ်စလေး
ဖြင့် ပွတ်သပ်နေမိ၏။ ထိုသို့ မှန်ကြီးကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်နေ
စေရန် တစ်စုံတစ်ဦးက ညှို့ယူထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

မှော်ကြော့မှော်

တစ်နေ့တွင် မှန်ကြီး၌ရှိသော ဆေးစက်ကလေးများ အားလုံး
တုန်စင်အောင် ဖျက်နိုင်လေ၏။

ထိုအခါ မှန်ကြီးတစ်ခုလုံး တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်ပြီး
ကြည်လင်ဝင်းပသွား၏။ မှန်ကြီး၌ ကျွန်ုပ်၏ တစ်အိမ်လုံးရှိ
ဝန်ထမ်းများကို ပီပြင်ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးရှေ့၌ထိုင်၍ကြည့်ရင်း ရင်ဘဲ၌

လွတ်လပ်ပေါ့ဝါးသွားသယောင် ခံစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အလုပ်တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားသလိုလည်းခံစား
လိုက်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မှန်ကြီးထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ကို ထင်
ဟပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဝေဝါးသွားသလို ဖြစ်သွားသဖြင့်
ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးသည် မြူနှင်းများကျသကဲ့သို့ ဝေဝါး
သွားလေ၏။ မှန်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်များကို မမြင်ရတော့ဘဲ
ဝေဝါးသွားခြင်းကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်နေရ၏။

ခဏကြာလျှင် မှန်ကြီးသည် ပြန်လည်ကြည်လင်လာပြီး
ပုံရိပ်များ ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မှန်ထဲတွင်
မြင်ရသော ပုံရိပ်များကိုကြည့်၍ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး

“ဟင်... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ မှန်ကြီးထဲတွင် ကြည့်လင်ပီသစွာဖြင့် ရှေးဟောင်း
အိမ်တစ်လုံး၏မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းထဲတွင် အိမ်၏ အတွင်းဘက် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
မြင်ရပြီး အလွန်ကြီးမားသော တိုင်လုံးကြီးများကို ပန်းကနုတ်
များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားလေ၏။

ရှေးမြန်မာကြီးများ ထိုင်လေ့ရှိသော သလွန်ညောင်စောင်း
တစ်ခုကိုလည်း မြင်တွေ့ရ၏။ အိမ်၏တစ်နေရာ၌ ယွန်းဖြင့်ပြု
လုပ်ထားသော ဒေါင်းလန်းကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မိမိ၏မျက်လုံးများကို ပွတ်
သပ်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်မက်မက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ

မှန်ကြီးထဲတွင် ထူးခြားသောမြင်ကွင်းများကို အလွန်ထင်ရှားစွာ
မြင်ရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်း
သော ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ မှောင်ရိပ်ကျသောနေရာမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး
လျှောက်လှမ်းလာ၏။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်ထားပြီး
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ကုန်းခေတ်အထက်တန်းလွှာ မိန်းမများ၏
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအတိုင်း ဖြစ်၏။

သူမ၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သောဆံပင်များကို ကျောပြင်
သို့ ဖါးလျားချထား၏။ ပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် မှောင်ရိပ်ကျ
သောနေရာမှ အလင်းထဲသို့ထွက်လိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို နံရံရှိ

ဖယောင်းတိုင်စိုက်တံ၌ စိုက်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာမြင်ရသော
အခါ တရုတ်သံချိုင်းထဲ၌ လဲလျောင်းအိပ်စက်နေသော စန္ဒာဒေဝီ
ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ့ရ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် မှန်ကြီးထဲမှနေ၍ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အားကိုး
တကြီးကြည့်ပြီး မှန်ထဲမှထွက်ပေါ်လာမည့်အလား ရှိလေ၏။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာသော တားဆီးမှုတစ်ခုကြောင့်
ရပ်တန့်သွားသလို ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်က သူမ၏သနားစဖွယ် မျက်နှာလေးကို ကရုဏာ
သက်စွာဖြင့်ကြည့်၍

“စန္ဒာဒေဝီ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့ပါ၊ မင်းကို ကျုပ် ဘာမဆို
ကူညီနိုင်ပါတယ်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

စန္ဒာဒေဝီ၏ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းလေးဖွင့်ဟပြီး ကျွန်ုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုနေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ အသံကို မကြားရသော်လည်း

“ကျွန်မကို ဘဝဇရဲကလွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်နေသယောင်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ ကို အားမလို အားမရဖြင့်

“ကျုပ်ကို နည်းလမ်းပြောပါ။ စန္ဒာဒေဝီကို ရအောင် ကယ်ပါမယ်”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် စိတ်ပျက်အားငယ်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“စန္ဒာဒေဝီကို ကျုပ် ရအောင်ကယ်တင်မှာပါ။ ဘာမှ စိတ်မပျက်ပါနဲ့။ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲကြုံကြုံ ကျုပ် ရအောင် ကယ်တင်မှာပါ”

ဟု အားပေးစကားများ ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေးဟောင်းကြေးမုံကြီးသည် မြူနင်းများ ကျသကဲ့သို့ ဝေဝါးသွားပြန်ပြီး စန္ဒာဒေဝီသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီကို နှမြောတသစွာဖြင့်

“စန္ဒာဒေဝီ ကျုပ်အနားက ထွက်မသွားပါနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့ပါ။ မင်းကို ကျုပ် ကူညီပါမယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု တောင်းပန်နေလေ၏။

သို့သော် မှန်ကြီးထဲရှိ မြူနှင်းများ တဖြည်းဖြည်း ကွယ်
ပျောက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပကတိရှုခင်းများ ပြန်လည်ပေါ်
ထွက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီကို နှမြောတသလွန်းသဖြင့်

“စန္ဒာဒေဝီ... စန္ဒာဒေဝီ... မင်းကို ကျုပ်စောင့်နေတာ
ကြာပြီ၊ မင်း ဘာလို့ထွက်သွားရတာလဲကွာ ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍
အိမ်နီးချင်း အဘွားကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ၏။

အဘွားကြီးသည် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသော
ကျွန်ုပ်ကို တအံ့တကြည့်ရှုနေလေ၏။ အဘွားကြီးက

“အခန်းထဲမှာ အော်သံတွေကြားရတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ

မောင်ရင်၊ မောင်ရင် နေမှကောင်းရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က အဘွားကြီးကို မလုံမလဲ
ကြည့်၍

“နေကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘွားကြီးက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲမှာ အော်သံဟစ်သံတွေ
ကြားရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဂန္ဓလောကမဂ္ဂဇင်းကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်နေတာပါ၊
ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ”

ဟု မလုံမလဲ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

အိမ်နီးချင်းအဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် မန္တဒေလး

လက်ဆောင်ထိုးမှန်လာပို့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဘွားကြီးပြန်သွားသော
အခါ ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲ၍
တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားများဆုတ်ယုတ်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

စန္ဒာဒေဝီကိုတွေ့ဆုံရမည့် မျှော်လင့်ချက်များ ကွယ်ပျောက်
သွားလေ၏။ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိရှေ့တွင်
မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ မပြတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“ စန္ဒာဒေဝီရယ်... မင်း ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောမှ မင်းကို မှန်ကြီးထဲက ကယ်တင်လို့ရမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့နှုတ်
က ပွင့်ဟမပြောရင် ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ် ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးကို မျက်တောင်ပင် မခတ်ဘဲ စူးစိုက်

ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးဆီမှ မည်သည့်
ထူးခြားမှုမျှ ဖြစ်ပေါ်မလာတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ခံစားချက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဖွင့်ဟ
ပြောဆိုချင်သော်လည်း အရူးတစ်ယောက်ဟုထင်ကြမှာသေချာ၏။

ကျွန်ုပ်၏အခန်းထဲ၌ အလင်းရောင်များပျောက်ကွယ်၍
အမှောင်ထုကြီးစိုးလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်း
ဖြစ်လာသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို ဖြေလျော့၍ အနားယူ
လိုက်မိ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်ုပ် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် အိပ်မောကျနေပြီးနောက်
အဝေးတစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ
နိုးလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ကြည့်လိုက်၏။
အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ နံနက်အရုဏ်တက်အလင်းရောင်ကို
မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးမှ အလင်းရောင်များ

ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စူးရှသော အလင်းရောင်ကြောင့်
မျက်စိကျိန်းလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများကိုမှိတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်
မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ မှန်ကြီးထဲမှ ရှေးဟောင်း
အိမ်ကြီးကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွား
မိ၏။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး၏နံရံ၌ မီးတုတ်များ ထွန်းညှိထား
ကြောင်း တွေ့ရ၏။ မီးတုတ်၏အလင်းရောင်ဖြင့် သလွန်ညောင်
စောင်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရပြီး ထိုနေရာကို ကတ္တီပါခန်းစီးဖြင့်
တာရံထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်-မျက်တောင်မခတ်တန်း စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်
ကတ္တီပါခန်းဆီးပွင့်ဟသွားပြီး သလွန်ခုတင်စောင်းမှ လူတစ်ဦး

ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုသူသည် ပိုးရင်ပုံးအင်္ကျီနှင့် ချိတ်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်း၌ အဝါရောင်ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထိုသူက ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးထဲမှ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား အိပ်ရာနိုးလာပြီလား၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်လို့ စောင့်နေတာကြာပြီဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထဲမှ လူကို တအံ့တဩကြည့်၍

“ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထဲကို ဘယ်လို လုပ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကျုပ် အိပ်မက်မက်နေတာများလား ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ပိုးခေါင်းပေါင်းနှင့်လူက

“ ခင်ဗျား အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်အဖြစ်မှန်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတာပါ။ ကျုပ် မြို့သူကြီး ဦးလတ်ပါ။ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထဲမှာ ကျုပ်နဲ့အတူတူ စန္ဒာဒေဝီလည်း ရှိနေပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားကယ်တင်ပေးမှ မရဏကြေးမုံကြီးထဲက လွတ်မြောက်မှာပါ ”

ဟု တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မြို့သူကြီးဦးလတ်ဆိုသူ၏စကားကြောင့် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ ဘာ... ကျုပ်ကယ်တင်ပေးမှ မရဏကြေးမုံကြီးထဲက လွတ်မယ်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုကယ်ပေးရမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြို့သူကြီး ဦးလတ်

ဆိုသူက ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့က ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ရဲ့ ဆဋ္ဌမမြောက်
မင်းဆက်ဖြစ်တဲ့ ဗဒုံမင်းလက်ထက် ၁၇၈၂ ကတည်းက မရဏ
ကြေးမုံကြီးထဲမှ အကျဉ်းကျခံနေရတာပါ။ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း
၁၀၀ကျော် အကျဉ်းခံနေရတာပါ။ ကျုပ်တို့ကို ရက်စက် ကြမ်း
ကြုတ်စွာ အကျဉ်းချထားသူက လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုပဲ၊
ဒီလူကြီးလက်က လွတ်မြောက်အောင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ
ကယ်တင်ပေးနိုင်တယ်။ ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း စန္ဒာဒေဝီရောက်
လာပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့သူကြီး ဦးလတ်၏အနောက်သို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ကြီးစွာစောင့်မျှော်နေသော စန္ဒာဒေဝီ

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍
နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်၍

“ စန္ဒာဒေဝီ... စန္ဒာဒေဝီ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိသလဲ၊
ကျုပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ မြို့သူကြီး ဦးလတ်က
ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍

“ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့ လာပြီးပူးပေါင်းလိုက်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ
ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီကိုတွေ့မြင်ပြီးနောက်တွင် စိတ်ထဲ
၌ တက်ကြွရွှင်လန်းနေပြီး မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုမဆို ရင်ဆိုင်

ဝံ့နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ကျွန်ုပ်က ရဲဝံ့စွာဖြင့်

“ ကျုပ် ဘယ်လိုပူးပေါင်းရမှာလဲ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်မယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မြို့သူကြီး ဦးလတ်က ပြုံး၍
သော အမူအရာဖြင့်

“ ဒါ မခက်ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ကြေးမုံမှန်ကြီးအနီးကို ကပ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းကြိုးစားပါ့မယ် ”

ဟု ဆိုကာ မြို့သူကြီး ဦးလတ်က သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ကြေးမုံကြီးအနီးသို့ကပ်၍ စန္ဒာဒေဝီ၏ လှပသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရှုလိုက်ရာ သူမ၏မျက်နှာသည်

ကျွန်ုပ်ကို တောင်းပန်နေဟန်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီကို မျက်တောင်မခတ်တန်းကြည့်၍ ကြေးမုံမှန်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လွန်စွာအေးစက်သောလက်များက ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲတွင် မူးမိုက်သွားပြီး အလွန်အေးမြသော မြူနင်းထုကြီးထဲသို့ တိုးဝင်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကြေးမုံပြင်ကြီးထဲရှိ ရှေးဟောင်းအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ စန္ဒာဒေဝီလည်း အတူရှိနေလေရာ ဖော်မ
ပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားပြီး

“ဟား ဟား ဟား... ကြေးမုံမုန်ကြီးထဲကို ကျုပ်ရောက်
လာပြီ၊ စန္ဒာဒေဝီရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကူညီနိုင်တော့မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမူအရာမပြဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့်

“ရှင်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျန်စ

လိပ် အကျဉ်းစံဘဝမျိုး ရောက်သွားပြီ၊ ရှင်ကို လူယုတ်မာကြီးက
လှည့်စားလိုက်ပြီရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏စကားကြောင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်ကိုလှည့်စားလိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက လှည့်
စားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ အနီး၌ရပ်နေသော မြို့သူကြီး
ဦးလတ်ဆိုသူက ကျွန်ုပ်ကိုလှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဒီကြေးမုံကြီးထဲမှာ ကျုပ်နေရ
တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာလို့ ငြီးငွေ့နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒါ
ကြောင့် မိတ်ဆွေရဲ့ဘဝကို ခဏငှားပြီး ယူလိုက်တာပဲဗျို့၊ ကမ္ဘာ
လောကကြီးကို ကျုပ်လွမ်းနေတာ ကြာပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သွား

တော့မယ်ကိုယ်ခန္ဓာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ မိတ်ဆွေ”

ဟု ဆိုကာ မြို့သူကြီး ဦးလတ်သည် ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှ ထွက်၍ ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ခန်းထဲရှိ မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ယောင် ယမ်းပြီး အော်ဟစ်လိုက်မိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိပ်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲ၌ ပြန်မြင်ရသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီဘက်သို့ တအံ့တဩလှည့်၍

“အိပ်ခန်းထဲက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာအိပ်နေတာ ကျုပ်ပါလား”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်ကို ကရုဏာသက်

ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင့်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ရှင့်ရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲ ရောက်သွားပြီရှင်၊ ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှာ ဝိညာဉ်တွေကို ချုပ်ထိန်းနိုင်တယ်၊ ရှင် အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ လူယုတ်မာ ဦးသာအိုက သူတတ်တဲ့ ပညာနဲ့ ဝိညာဉ်ကို နတ်ယူလိုက်ပြီလေ၊ မကြာမီ သူ့ဝိညာဉ်က ရှင့်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို အစားဝင်တော့မယ်၊ သူ့ဝိညာဉ်က ရှင့်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရယူထားဦးမလဲ မသိဘူး၊ ရှင် ကံကောင်းရင်တော့ ရက်ပိုင်း လပိုင်းနဲ့ ရှင့်ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြန်လည်ရရှိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီကို တအံ့တဩ ကြည့်၍

“သူက မြို့သူကြီး ဦးလတ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူက လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုရှင်၊
ရှင်ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ သူ့အစားဝင်တော့မယ်၊ ရှင်ကြည့်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးသာအိုသည် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထဲမှထွက်၍ ကျွန်ုပ်၏
အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ဦးသာအိုက ကြေးမုံကြီး
ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ ကျွန်ုပ်ကို မထီ လေးစားကြည့်
လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ဦးသာအိုက ကျွန်ုပ်ကို သရော်လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်ကာ

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထဲကို ကျုပ်ဝင်
တော့မယ်၊ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ထားပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဦးသာအိုသည် အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်ုပ်၏
ကိုယ်ခန္ဓာအနီးသို့ တသားတည်းဖြစ်အောင် တိုးဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးသာအို၏ပုံသဏ္ဌာန်ပျောက်ဆုံးသွားပြီး အိပ်
ပျော်နေသော ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက
စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍

“ဦးသာအိုရဲ့ဝိညာဉ်က ရှင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်သွားပြီ၊
ဒီအချိန်ကစပြီး သူ မဟုတ်တာတွေ ကျူးလွန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသည်းထိတ်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို မျက်နှာကောင်

မခတ်တန်းကြည့်ရှုနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် သန်းဝေ
ပြီး အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ စကားစတင်ထွက်ပေါ်
လာ၏။ ထိုစကားသံမှာ ကျွန်ုပ်၏ပင်ကိုယ်အသံနှင့် ပကတိ
တူညီလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာက

“ ကမ္ဘာလောကကြီးက ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံနေ
ပါလား၊ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ခွန်အားအပြည့်နဲ့ လန်းဆန်း
တက်ကြွနေတယ်၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်တဲ့
ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဝင်စားရတာ ကျေနပ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ဟာ
ကျုပ်အတွက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေ့တစ်နေ့ပါပဲ ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏အပြုအမူကြောင့် မခံချင်စိတ်မျှ

ဖြစ်ပေါ်လာပြီး

“ ဟေ့လူ... ကျုပ်ကိုယ်ခန္ဓာကို မယူနဲ့၊ ခင်ဗျားကို
မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုပြန်ပေးစမ်း ”

ဟု ဆိုကာ ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစား
လိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နှင်းထုကြီးထဲသို့ ဝင်
ရောက်သွားသကဲ့သို့ရှိပြီး ရှေ့သို့တိုးလေ နောက်သို့ပြန်ကန်ထွက်
လေဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဦးသာအိုကိုကြည့်၍

“ ဟေ့လူ... ကျုပ်ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြန်ပေးစမ်း၊ ပြန်ပေး ”

ဟု အော်ဟစ်တောင်းဆိုလိုက်ပြန်၏။ ဦးသာအိုက
သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်လိုချင်ရင် ဘယ်သူရဲကိုယ် ခန္ဓာပဲဖြစ်ဖြစ် မရရအောင်ယူတတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မမြင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ဘာသာ ကမ္ဘာလောကကြီး မှာ နေချင်သလို နေတော့မယ် ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏လက်ကို လေထဲသို့ ဝှေ့ယမ်း၍ ဝလုံး သဏ္ဌာန်ရေးခြစ်လေ၏။ သူ၏နှုတ်မှလည်း မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်ဆို လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ရှိမြင်ကွင်းသည် မှောင်အတိကျသွားပြီး မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဦးသာအို လူယုတ်မာကြီး၊ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ပေး စမ်း ”

ဟု အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကာ အမှောင်ထဲသို့တိုးဝင်ရန် ကြိုးစား၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏အနောက်မှ စန္ဒာဒေဝီ၏အသံကိုကြားရပြီး

“အမှောင်ထဲမှာ လမ်းပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ရှင် ပြန်လာ

ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ် တောင်း
ပန်နေမှုကြောင့် ထိုနေရာ၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရပ်တန့်လိုက်
လေ၏။

စန္ဒာဒေဝီက ဖယောင်းတိုင်ကလေးကိုကိုင်၍ ကျွန်ုပ်၏
အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ အမလေး... အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ လမ်းပျောက်သွားမှာ

စိုးလို့ ကျွန်မလိုက်လာရတာရှင်၊ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ ထောင်ချောက်
တွေ အများကြီးပဲ၊ ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ ဟောဒီကြေးမုံ
မှန်ကြီးထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ၊ ရှင်မရှိ
တော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မဘဝ ပိုပြီး အထီးကျန်ဆန်တော့မှာပဲရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီ၏လှပသော မျက်နှာကို

ကြည့်၍

“ ဟောဒီကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်
တည်းဆိုတော့ ဘယ်လောက်အချိန်ကြာကြာ နေရဦးမှာလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါကို ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူးရှင်၊ ဟောဒီကြေးမုံ
တမ္ဘာကြီးက သေခြင်းလည်း မရှိဘူး၊ ရှင်ခြင်းလည်း မရှိဘူး၊
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မရုဏကြေးမုံကြီးမှာ အားပေးကူညီပြီး

စိတ်ဓာတ်မကျအောင် ကြိုးစားရမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီ၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ စန္ဒာဒေဝီရဲ့ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို ကျုပ်ကို အရင် ပြောပြပါလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်၏အမေး ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားပြီး

“ အတိတ်က ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကြာခဲ့ပါပြီရှင်၊ အတိတ် ကို ပြန်မတွေးချင်လို့ ကျွန်မ မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ၆ ဆက်မြောက် ဗဒုံမင်းရဲ့ လက်ထက်ကအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောရမှာရှင်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီ၏နုနယ်ပျိုမျစ်သော အသားအရည်ကိုကြည့်၍

“ စန္ဒာဒေဝီရဲ့အသက်ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ပြီနော်၊

ဒါနဲ့တောင် ကျုပ်ထက်ပိုပြီး နုနယ်သလို ခံစားရတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်မကို ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့

အရွယ်တုန်းက ကျွန်မအသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတာရှင်၊

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့အသက်အရွယ်ဟာ နုနယ်နေတာပေါ့၊

ဦးသာအိုဟာ ဗဒုံမင်းတရားကြီးရဲနန်းတွင်းမှာ နက္ခတ် ဗေဒင်ပညာ

ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျော်ကြားတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီလူကြီး

ဟာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့အောက်လမ်းဆရာကြီးပါ၊ သူ့ရဲ့

မကောင်းတဲ့ အတတ်ပညာတွေကို အသုံးပြုပြီး လူတွေကို

အစိုးရုံးဒုက္ခပေးခဲ့တယ်၊ ဗဒုံမင်းတရားကြီးမတိုင်မီ ကုန်းဘောင်ထိ

နန်းကို ၆ ရက်ပဲ အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ ဖောင်ကားစားမောင်မောင်ဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

ရှိတယ်။ စဉ့်ကူး မင်းတရားကြီး ဘုရားဖူး ထွက်နေတုန်းမှာ
 ဖောင်ကားစားမောင်မောင်ကို မြှောက်ပင့်ပေးပြီး ထီးနန်းကို
 သိမ်းပိုက်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗဒုံမင်းက ဖောင်ကားစားမောင်မောင်
 ရဲ့ထီးနန်း ကို ၆ ရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ပြန်ပြီးသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။
 ဦးသာအိုရဲ့ အခါတော်ပေးတာကို နားယောင်မိခဲ့တဲ့ ဖောင်ကားစား
 မောင်မောင်ဟာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ စဉ့်ကူးမင်းနဲ့ မိဖုရားကြီးလည်း
 ဗဒုံမင်းရဲ့ ကွက်မျက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဦးသာအိုရဲ့ ယုတ်မာ
 ကောက်ကျစ်မှုတွေဟာ သမိုင်းမတွင်ရစ်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ကိုယ်တိုင်
 ကြုံတွေ့ခဲ့သူမို့ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့တယ်။ ”

ဟု ပြောရင်း အနီးရှိ သလွန်ညောင်စောင်း၌ ဝင်ထိုင်
 လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်လိုက်၏။

စန္ဒာဒေဝီက အတိတ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း

“ ကျွန်မက ဗဒုံမင်းရဲ့ထီးနန်းမှာ နန်းတွင်းသူ တစ်ယောက်
 အနေနဲ့ စားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဦးသာအိုက ကျွန်မကို မျက်စိကျ
 ပြီး အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ချစ်ရေးဆိုခဲ့တယ်။ သူဟာ နန်းတွင်းမှာ
 ဘုရင်အထိတောင် ဩဇာညောင်းတဲ့အတွက် သူ့ကို ဘယ်သူမှ
 မလွန်ဆန်ဝံ့ဘူး။ ကျွန်မက သူ့အချစ်ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်
 လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့တယ်။ သူ့အချစ်ကို ငြင်းပယ်
 တဲ့အတွက် နှစ်ပေါင်းအသံချေ နောင်တတရားကိုရင်ဝယ် ပိုက်ရ
 မယ်လို့ ကြုံးဝါးသွားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာ ကျွန်မဟာ
 အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေရာက ကျွန်မစိတ်တွေ
 ဖောက်ပြန်လာတယ်။ အဲဒီညက လပြည့်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ကြီး
 ပေါ့။ ကျွန်မဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်

လပြည့်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ ဦးသာအိုရဲ့အိမ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ဦးသာအိုရဲ့အိမ်ကိုရောက်တော့ ထူးဆန်းစွာနဲ့ မီးတွေလင်းထိန်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဦးသာအိုရဲ့အိမ်မှာ အစောင့်အကြပ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရဘူး။ ကျွန်မ ဦးသာအိုရဲ့အိမ်ကြီးထဲကို အိပ်ပျော်ရင်းလမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူလို ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ဦးသာအိုရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ကျွန်မ တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲကိုရောက်တော့ အလွန်ထူးဆန်းပြီး လှပတဲ့ ဘဲဥပုံမှန်ကြီးတစ်ချပ်ကိုတွေ့ရတယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝင်ရောက်၍

“ အဲဒီကြေးမုံမှန်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့ မှန်ကြီးပဲလား။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ရောက်နေတဲ့ မရဏ ကြေးမုံပါ။ လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုဟာ အိန္ဒိယက မှော်ပညာရှင်ဆာဒူးကြီးတွေဆီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တပည့်ခံခဲ့ပြီး ဆရာထက် လက်စောင်းထက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ဆရာဖြစ်တဲ့ ဆာဒူးကြီးတွေထက် ဆောက်လမ်းပညာမှာ ပိုထူးချွန်လာလို့ မရဏကြေးမုံကြီးကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီကြေးမုံကြီးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ရိုက်ခွဲပစ်လို့ မရအောင် စီရင်ထားတယ်။ ဒီကြေးမုံကြီးကို ရိုက်ခွဲနိုင်တဲ့သူဟာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလူကတော့ လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုပဲ။ အဲဒီညက ကျွန်မဟာ ဘဲဥပုံမရဏကြေးမုံကြီးကို ကြည့်ရှုနေတုန်း ကြေးမုံကြီးထဲက အလင်းရောင်တွေ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ဝင်းလက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဦးသာအိုရဲ့မျက်နှာကြီး ပေါ်လာတယ်။ ဦးသာအိုဟာ ကျွန်မကို မုန်းတီးရွံ့ရှာတဲ့ အမူအရာနဲ့ကြည့်ပြီး ငါလို

ပညာသည်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့အိန်းမ၊ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီး နောင်တရစေရ
မယ်လို့ ကြိုးဝါးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဦးသာအိုရဲ့ နှုတ်က
မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့မန္တန်ဆုံးတော့ ကျွန်မဟာ
မှန်ကြီးရှေ့မှာ မေ့လျော့သွားတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်
ဟာ မရဏကြေးမုံကြီးထဲကို ဝင်ရောက်သွားခဲ့တာပဲ။ နောက်တစ်နေ့
နံနက်ကိုရောက်တော့ ဦးသာအိုရဲ့အိမ်ဖန်စောင့်တွေဟာ အိပ်ခန်းထဲမှာ
လဲကျနေတဲ့ကျွန်မရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို တွေ့ရတော့တယ်။ ကျွန်မရဲ့
မိဘနှစ်ပါးဟာ ကျွန်မကို ညကြီးအချိန်မတော် ဦးသာအိုရဲ့အိမ်မှာ
တွေ့ရတဲ့အတွက် အရှက်ရခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ရုပ်ခန္ဓာဟာ ထာဝရ
အိပ်မောကျနေသူလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ အသက်ရှူခြင်း
လည်း မရှိတော့ဘူး။ ပြန်လည်ရှင်သန်ခြင်းလည်း မရှိတော့ဘူး။
ကျွန်မကို မိဘတွေက နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့တယ်။

နောက်တော့ ကျွန်မရဲ့ဆွေမျိုးတွေက ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းထားခဲ့တယ်။
နောက်ဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့
ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို တရုတ်ဘုံကျောင်းက ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
ရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မရဏကြေးမုံကြီးထဲမှာ ချုပ်
နှောင်ထားခြင်းခံခဲ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ဦးသာအိုရဲ့ မတရားချုပ်နှောင်ခြင်းခံရတာကို ဘယ်သူမှ
မရိပ်မိဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ဦးသာအိုကို သံသယဖြစ်တဲ့သူတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မအိမ်ထဲမှာလဲကျနေတုန်းက ဦးသာအိုဟာ ဗဒုံမင်းရဲ့ နန်းတွင်းမှာ
နက္ခတ်ဗေဒင်တွက်ချက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို စွပ်စွဲလို့မရဘူး။

စွပ်စွဲလို့ရရင်လည်း သူ့လို အောက်လမ်းသမား တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူရင်ဆိုင်လို့ရမှာလဲ၊ သူဟာ ကျွန်မကို ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှာ ချပ်နှောင်ထားပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်အမျိုးမျိုး ကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ ဗုံမင်းရဲမကျေနပ်ခြင်းခံရပြီး သူ့ကိုထောင်သွင်းအကူညီ ချခံခဲ့ရတယ်၊ ဦးသာအိုဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ အသက်ဆုံးရတယ်လို့ လူအများက သိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရုပ်ခန္ဓာကို ထောင် ဝန်ထမ်းအကူအညီနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချတဲ့နေရာမှာ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီး သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခဲ့တယ်၊ လူယုတ်မာကြီးကတော့ လူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေမှာ ခေတ်အဆက်ဆက် ဆိုးသွမ်းရက်စက်နေခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ခန္ဓာအိမ်တွေကို တစ်ချပြီး တစ်ခု ပြောင်းလဲပြီး ရယူနေတာလဲ၊ ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုတည်းကို ယူပြီး

ကမ္ဘာလောကမှာ နေလို့မရဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မရဘူးရှင်၊ သူ့ရဲ့စိတ်မှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ အမြဲထားဝရ ခိုအောင်းနေတယ်၊ သူဟာ လူတွေရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နည်းအမျိုးမျိုး နဲ့ ရယူခဲ့တယ်၊ လူယုတ်မာကြီးဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုမှာ ဝင်စားပြီးရင် မကောင်းမှုဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးကို ကျူးလွန် တာတာပဲ၊ သူဟာ သွေးဆာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုကို အရ ယူပြီးရင် လူသတ်မှုတွေ ဆက်တိုက်ကျူးလွန်လေ့ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယူပြီး လူယုတ်မာ က ဒုစရိုက်အလုပ်တွေ လုပ်တော့မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ သူဟာ သွေးဆာနေတဲ့ လူသတ်သမားပဲ၊ လူသတ်မှုတွေ မကျူးလွန်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုက ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ သူဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ လူတွေရဲ့ အသက်တွေနဲ့ စတေးရတယ်၊ လူတစ်ယောက်သတ်ပြီးရင် သူ့ဝိညာဉ်က ကမ္ဘာလောကမှာ ဆယ်နှစ်လောက် ထပ်ပြီးနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့အသက်တွေနဲ့ စတေးရင်း လူသတ်ရတာကို ခုံမင်သွားတာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုရယူပြီး လူသတ်မှုများကျူးလွန်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများသည် လူယုတ်မာက ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာအိမ်ကို အပိုင်သိမ်း၍ ကျူးလွန်ခြင်းကိုမသိဘဲ လူသတ်မှုတရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲကြမှာ သေချာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအတွေးကြောင့် အလွန်တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ ဒီလောက်လည်း စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့ရှင်၊ ဒီလူသတ်မှုတွေကို ရှင်ကျူးလွန်တာမှမဟုတ်တာ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေကတော့ သူ့ဝိညာဉ်ဝင်နေတယ်ဆိုတာ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်တယ်လို့ပဲ ထင်မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာအိမ်ထဲကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ပြန်ဝင်တဲ့အခါ လူသတ်မှုတရားခံအဖြစ် တရားရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ သူ့ရဲ့ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုကြောင့် တရားခံ ဖြစ်

သွားရတဲ့သူတွေ သမိုင်းမှာ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ ဆင်ဝန်
 မောင်ပေါက်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပန်းသည်မလေးကို ရက်ရက်
 စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်က ခုန်ချအဆုံးစီရင်ခဲ့တယ်။
 လှေဝန်မောင်စည်သူဆိုတဲ့ လူကလည်း လှေပေါ်မှာ မိန်းမပျိုလေး
 တစ်ဦးကိုသတ်ပြီး ရောဝတီမြစ်ထဲ ခုန်ချသွားခဲ့တယ်။ ကုန်းဘောင်
 ခေတ်မှာ လူတွေအများကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို အသုံးပြုပြီး ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်မှုတွေလုပ်ခဲ့တယ်။ ကိုလိုနီ ခေတ်ရောက်တော့လည်း
 အရေးပိုင်မောင်မောင်ရှင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် နေရာမှာဝင်စားပြီး မိန်းမလှ
 လေးတွေကိုလိုက်သတ်နေခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေအားလုံးကို
 ကျွန်မအသေးစိတ်သိနေတာက လူယုတ်မာကြီးရဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲ
 က မှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်ရှုမိတဲ့အတွက်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့စာကြည့်တိုက်ထဲ
 မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံ မှတ်တမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရှင်

တစ်နေ့မှာ ကိုယ်တိုင်လေ့လာကြည့်ပါ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲမှု
 ဖြစ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က စာရေးဆရာအလုပ်ဗျ။ လူတွေရဲ့
 အသိဉာဏ်ကို တတ်စွမ်းသမျှတိုးတက်အောင် ကူညီပေးရမဲ့ အလုပ်၊
 လူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်နေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်
 သိက္ခာတွေ မြေကြီးထဲ ရောက်ပါပြီဗျာ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မကောင်း
 ဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ တကယ်တော့ ဒီမရဏကြေးမုံကြီးဟာ သေခြင်းနဲ့
 နှင်ခြင်းကြားက နေရာတစ်ခုပဲ။ ဦးသာအိုဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
 ကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ ကျူးလွန်ပြီးရင် ကြေးမုံမုန့်ကြီးထဲမှာလာပြီး

ပုန်းအောင်းနေတတ်တယ်။ နောက် ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ
နေထိုင်ရတာ ငြီးငွေ့လာပြီဆိုရင် သူတစ်ပါးရဲ့ ခန္ဓာအိမ်အသစ်နဲ့
မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ကျူးလွန်ပြန်တယ်။ မကောင်းမှုတွေကို
အားရအောင် ကျူးလွန်ပြီးရင် ခန္ဓာအိမ်ကို စွန့်ထားခဲ့ပြီး ကြေးမုံ
ကမ္ဘာထဲမှာ ပြန်ပုန်းအောင်းနေတယ်။ သူ နောက်ဆုံးဝင်စားခဲ့တာက
ကျောက်စာဝန်ကိုဘချစ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ကိုဘချစ်လည်း သူ့ကြောင့်
လူသတ်သမားလုံးလုံးဖြစ်ပြီး စက်တိုင်တက်သွားရရှာတယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ ကျောက်စာဝန်ကိုဘချစ်အကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်း
ကောင်း သိတာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဂျက်ဆင်ကောလိပ်ကျောင်းက
ဆရာမ မတင်နွယ်နဲ့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံးကို သတ်ခဲ့တာလေ။
အဲဒီတုန်းက ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့လို့

သူ့ကို ကျုပ်တို့က ရွာမှပုန်းတီးနေတာ၊ သူ့အကြောင်းကို သတင်းစာ
တွေမှာ ပလူပျံအောင် ရေးခဲ့ကြတယ်လေ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက သလွန်ညောင်စောင်းကို
မှီ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး

“ တကယ်တော့ ကျောက်စာဝန် ကိုဘချစ်က လူရိုး
လူကောင်းကြီးပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုက
အစားဝင်ပြီး ရက်စက်မှုတွေ လုပ်သွားတာရှင်၊ နောက်ဆုံးတော့
ကိုဘချစ်ခမြာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ကြီးစင်တက်သွားရရှာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီ၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က
လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍

“ ဒီလူကြီး ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာအိမ်ကိုအသုံးချပြီး ရက်စက်မှုတွေ
ကျူးလွန်ဦးမယ် ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျောက်စာဝန် ကိုဘချစ်က ရှေးဟောင်းယဉ်းတွေကို
ဝါသနာထုံလွန်းလို့ ဦးသာအိုရဲ့ မရဏကြေးမုံကြီးကို ဈေးကြီးပေးပြီး
ဝယ်ယူခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ခန္ဓာအိမ် အသစ်လိုချင်နေတဲ့
ဦးသာအိုနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ ကျောက်စာဝန်ကိုဘချစ်ဟာ
ရှင်ရဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားခဲ့ရတယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီကို မျက်လုံးချင်းဆုံ
အောင်ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် ကျောက်စာဝန် ကိုဘချစ်ဟာ မရဏ ကြေးမုံ
ကြီးထဲမှာ မင်းနဲ့အတူနေခဲ့ဖူးတာပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်ကို စူးစိုက်
ကြည့်၍

“ လူယုတ်မာ ဦးသာအိုရဲ့တိုက်ခိုက်မှုခံရတဲ့သူတိုင်း
သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းကြားက အဆုံးအစမရှိတဲ့ မရဏကြေးမုံကြီး
မှာ ကျွန်မနဲ့အတူ နေဖူးတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်မ ကိုယ်စွမ်းရှိ
သလောက် ဖြေသိမ့်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူတို့အားလုံး ကြေးမုံ
မှန်ကြီးထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဦးသာအို
ကို မုန်းတီးနာကြည်းစွာနဲ့ ငိုကြွေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့အတွေ့
အကြုံအရ သူတို့ အားလုံးထဲမှာ ရှင်ဟာ အတည်ငြိမ်ဆုံးပါပဲ။
ဦးသာအိုကို ကြောက်ရွံ့ပုံလည်းမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရဲမစွန့်ပါနဲ့ရှင်၊
ကျွန်မတို့ဘဝက သူပြုသမျှနုရခဲ့ဘဝပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ အလွယ်တကူ လက်လျှော့
တတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ ကျုပ် အသက်သေရင် သေပါစေ၊ သူ့ကို မရရ အောင်
ပြန်တိုက်ခိုက်မယ် ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို
ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ သေဝံ့ရုံနဲ့ ဦးသာအိုကို ယှဉ်ပြိုင်လို့မရဘူး။ မရတာ
ကြေးမုံကြီးမှာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရတဲ့ ပိညာဉ်တွေဟာ သေခြင်း
နဲ့ ရှင်ခြင်းကြားမှာရှိတဲ့အရပ်မှာ အချိန်အကြာကြီး မနေချင်ဘူး။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်အသက်ကိုသာ အသေခံချင်ကြတယ်။ ကျွန်မ
ပြောတဲ့သဘောက လူယုတ်မာကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမဲ့လူဟာ
သေခြင်းတရားထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်
ရတာတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးမဆို ကျုပ် ရင်ဆိုင်မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်
ဒီကြေးမုံကြီးထဲမှာ နေတဲ့ကာလမှာ သူ့ကိုရင်ဆိုင်နိုင်မဲ့နည်းလမ်း
ကို ရှာဖွေမယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး။ ကြေးမုံမှန်ကြီးမှာ ဆေးမည်းကြီး
တွေ ဘယ်သူသုတ်ထားတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက ထိုင်ရာမှထ၍
လျှောက်လှမ်းလိုက်ရင်း

“ ကျောက်စာဝန် ကိုဘချစ် လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ကျောက်စာဝန်
ကိုဘချစ်ဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ ကောလိပ်ကျောင်းဆရာမ မတင်နွယ်
နဲ့ ညီအစ်မတွေကို သူမသတ်ဘဲ အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုတော့ မခံချို
မခံသာဖြစ်ပြီး ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ဆေးအမည်းသုတ်ပစ် ခဲ့တယ်၊
ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးကို ခွဲပစ်နိုင်ရင်တော့ ဒီပြဿနာတွေ အားလုံး
ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးကို ဦးသာအိုကလွဲရင်
ဘယ်သူမှခွဲလို့မရအောင် စီရင်ထားတယ်၊ ဦးသာအိုဟာ
ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထဲမှာ ဒုစရိုက် အလုပ်တွေမလုပ်ဘဲ နေရတာ
အတော်ကြာသွားပြီ၊ သူ့ရင်ထဲက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်
တွေကို အစွမ်းကုန်ထုတ်သုံးတော့မယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို စိတ်ဆင်းရဲ

ရာတွေ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပြောတာတွေဟာ
အမှန်တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာရှင်၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အသုံးပြု၍ ဒုစရိုက်အလုပ်
များ လုပ်ကိုင်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်၏။ ထို့ကြောင့် အံကို
တင်းတင်းကြိတ်ကာ

“ သူ ဘာတွေလျှောက်လုပ်မှာလဲ၊ သူ ကျုပ်ကို အသုံးချ
ပြီး ဘယ်လိုမကောင်းမှုတွေ လုပ်မှာလဲ၊ ကျုပ်သိပ်သိချင်တယ်၊
သိနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းမရှိဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကျွန်မတို့ သူ့ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့က သူ့ရဲ့

အကူဦးသားဖြစ်နေပြီ။ သူ့လိုအောက်လမ်းသမားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုယှဉ်လို့ရမှာလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က မကျေမချမ်းအမှုအရာဖြင့်

“ သူ ကျုပ်ရဲခန္ဓာကိုယ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေတာ ကျုပ် သိချင်တယ်ဗျာ ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ဖြစ်မယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အတိအကျ ပြောလို့မရဘူး၊ ရှင်ရဲကံပေါ့ရှင်၊ ဒါဆိုရင် ရှင် ကျွန်မရှေ့မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကိုကြည့်ပါ၊ ဖယောင်းတိုင်ကို ကြည့်ရင်း ရှင် တစ်ကိုယ်လုံးက ကြွက်သားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျော့ပြောင်းလာ

တယ်လို့ သဘောထားရမယ်၊ ရှင်စိတ်တွေ ပြေလျော့ထားရမယ်၊ တင်းကြပ်နေရဘူး၊ ရှင်ရဲစိတ်ကို တိမ်မှာလွင့်မျောသလို ခံစားပြီး နေလိုက်ပါ၊ ပူပန်သောကတွေ အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်၊ ရှင်စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင်ထားကြည့်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

အားလုံး

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ကြိုးစား၍
လုပ်ဆောင်လေ၏။ သို့သော် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ အောင်
မြင်မှုမရသဖြင့် စိတ်ပျက်လာမိ၏။

စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါ
ယမ်းလိုက်ပြီး

“ရှင်မှာ ဖြစ်ချင်စိတ်တွေသိပ်များနေလို့ ကြိုးစားပြီး လုပ်နေ
တယ်၊ ဒီအလုပ်မျိုးဟာ ကြိုးစားလို့မရဘူး၊ အေးဆေး သက်သာပဲ
လုပ်ပါ၊ မရရအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဟာ ဒီနေရာမျိုးမှာ
အသုံးမဝင်ဘူး၊ ရှင်ရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ အားစိုက်
ထုတ်ဘဲ သက်သောင့်သက်သာလုပ်ပါ၊ အားစိုက်ထုတ်ခြင်းဟာ
အပေါ်ယံသက်သက်ပဲ၊ ကျွန်မတို့က စိတ်ရဲ့အတွင်းထဲကိုသွားရမှာ၊
စိတ်ရဲ့အတွင်းဆုံးနေရာကို ရောက်မှ လူယုတ်မာ ဦးသာအို ဘာလုပ်
နေတယ်ဆိုတာ မြင်တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်း
နေသောစိတ်ကို ဖြေလျှော့ရ၏။

စန္ဒာဒေဝီစေခိုင်းသမျှကို အေးဆေးသက်သာစွာ လုပ်ကိုင်
နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ကုန်သွား

သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရသဖြင့် စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် တိုင်နေ
လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကြည့်ခြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်သော်
လည်း ဦးသာတို၏ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် အလွဲသုံးစားပြုမှုချက်
များကို တစ်ချိန်လုံး အာရုံစိုက်နေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် လေတွင်လွင့်ပါ၊ သွား
သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ကွင်း
တစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထိုမြင်ကွင်းထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်ရယူထားသော
ဦးသာအိုသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဘုံဘောရက်စတော့ရင့်၌ နေလယ်
စာ စားသောက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါး၏ခန္ဓာအိမ်ကိုရယူ၍ ပျော်ပါး
စားသောက်နေသော ဦးသာအိုကို မကျေမချမ်း ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုံဘောရက်စတော့ရင့်ထဲသို့ မိန်းမပျိုတစ်ဦး
ဝင်ရောက်လာပြီး အိန္ဒိယမုန့်များကို ဝယ်ယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ထိုမိန်းမပျိုကိုမြင်သောအခါ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူမ၏အမည်မှာ မနှင်းရည်ဟူ၍ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ
ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦး၏နှမ ဖြစ်၏။ မနှင်းရည် ဦးသာအိုကို
မမြင်ပါစေနင့်ဟု ဆုတောင်းရ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဆုတောင်း ပြည့်ဝခြင်း မရှိချေ။ မနှင်းရည်

သည် ဦးသာအိုကိုမြင်သောအခါ စားပွဲအနီးသို့ ဝမ်းသာအားရ
ချည်းကပ်သွားပြီး

“ ကိုရွှေတိုက်ကြီး တစ်ယောက်တည်းလာပြီး စားနေတာ
လား၊ လူပျိုကြီးဘဝကကျွတ်အောင်မှမလုပ်တာ၊ ဒီလိုပဲ စားသောက်
ဆိုင်တွေကို အားကိုးရမှာပေါ့ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသာအိုသည် မိန်းမလှလေး မနှင်းရည်
ကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာ

“ လူပျိုကြီးဘဝကလွတ်အောင်လုပ်ဖို့အတွက် မင်းလို
မိန်းမလှလေးက ကူညီမှရမှာပေါ့ ”

ဟု ပြီတီတီ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ အရှက်ကင်းမဲ့သောစကား ကြောင့်

မနှင်းရည်ကို လွန်စွာ မျက်နှာပူသွားလေ၏။

မနှင်းရည်သည် ကျောက်ကုန်သည် ကိုသီဟ၏ညီမဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သဘောထားသူဖြစ်၏။ မနှင်းရည်သည် ဦးသာအို၏စကားကြောင့် အံ့သြသလိုကြည့်လိုက်ပြီး

“အစ်ကို အများကြီးပြောင်းလဲသွားပါလား၊ အရင်တုန်းကတော့ ညီမသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အောင်သွယ်ပေးမယ်ဆိုတုန်းက မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆို”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသာအိုက မနှင်းရည်၏ ဖွဲ့ထွားသော ပေါင်တန်အစုံကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၍

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့လုံလောက်ပါတယ်၊ ကျုပ်တော့ မင်းကိုပဲ သဘောကျနေပြီ”

ဟု အရှက်ကင်းမဲ့သောစကားကို ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ရှက်လွန်းသဖြင့် မိမိမျက်နှာကို ဓားဖြင့်လှီး

ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်ကိုရယူပြီး အရှက်ကင်းမဲ့စွာ ပြောဆိုနေသော ဦးသာအိုကိုလည်း အလွန်ဒေါသပုန်ထသွား၏။ ဦးသာအို၏ မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် မနှင်းရည်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး

“တို့အစ်ကို ဘယ်လိုစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ့်နှမကို ဒီလိုနောက်စရာလား၊ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်လိုက်မှာနော်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဦးသာအိုသည် သူတစ်ပါး၏ခန္ဓာအိမ်ကို ခိုးယူနေကျဖြစ်သဖြင့် မနှင်းရည်၏စကားအသွားအလာအရ မနှင်းရည်သည် တွန့်ပိသူငယ်ချင်း၏နှမဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသာအိုက

“ ငါ့သုငယ်ချင်းကြီး မတွေ့တာကြာပြီ၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မနှင်းရည်က

“ အစ်ကိုကြီး ကချင်ပြည်နယ်ဘက်ကို ကျောက်ကုန်သည်တွေနဲ့ လိုက်သွားတာ တော်တော်ကြာပြီ ”

ဟု ဖြေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မနှင်းရည်ကို ဦးသာအို၏အနီးမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားစေရန် ဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။

ဦးသာအိုက မနှင်းရည်၏ ကားစွင့်သောတင်သားများကို ကြည့်၍

“ မနှင်းရည် ကျုပ်နဲ့အတူ နေ့လယ်စာစားပါလား ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ မနှင်းရည်သည် ဦးသာအို၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ ၎င်း၏စားပွဲပိုင်း၌ ဝင်ရောက် စားသောက်လေ၏။

ဦးသာအိုသည် နေ့လယ်စာစားရင်း မနှင်းရည်ကို တစ်ချိန်လုံး ရိသဲသဲစကားများ ပြောဆိုနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ အပြုအမူကြောင့် လွန်စွာအရှက်ရနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်သိက္ခာများ မြေကြီးထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားသလို ခံစားရ၏။ ဦးသာအိုသည် နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ မနှင်းရည်ကို ကားဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မနင်းရည်နှင့်အတူ ပဲခူးသို့ ဘုရား
ဖူးထွက်ရန် ချိန်းဆိုလိုက်လေ၏။ မနင်းရည်သည် ဦးသာအို၏
အရှက်ကင်းမဲ့ပုံကို ရိပ်စားမိခြင်းမရှိဘဲ သူမအပေါ် ကျွန်ုပ်၏
သဘောထား ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို အံ့သြနေပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပုံများကို
ဆက်၍မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ရာ

ဦးသာအို၏ပုံရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်မှုကြောင့် အနီးသို့
စနာဒေဝီရောက်ရှိလာပြီး

“ရှင် ဦးသာအိုရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို မြင်နေပြီ ထင်တယ်၊
ဒါကြောင့် လူယုတ်မာကြီးရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို မမြင်စေချင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်၍

“ဒီလူကြီး ယုတ်မာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်းရဲ့
နှမလေးကို အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ ရိသဲ့သဲ့စကားတွေ သွား
ပြောတယ်၊ မိန်းကလေးကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပြောဆိုနေတယ်လို့
ထင်မှာပဲ၊ သူ့ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့သိက္ခာတွေ မြေကြီးထဲ ရောက်သွားပြီ၊
ရှက်လိုက်တာဗျ၊ နောက်တစ်နေ့မှာတောင် ပဲခူးမြို့ကို ဘုရားဖူးထွက်ဖို့
ချိန်းနေသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် စန္ဒာဒေဝီသည်
စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်သူငယ်ချင်းရဲ့နမလေး ကံဆိုးရှာပြီ၊
ဒီလူကြီးက မိန်းမလှလေးတွေကိုမြင်ရင် အဓမ္မကျင့်ပြီး သတ်ပစ်
တာများတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မနင်းရည်အတွက် အလွန်
စိုးရိမ်သွား၏။

မနင်းရည်သည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့
ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ချစ်စဖွယ်အလွန်ကောင်းသော
မနင်းရည်ကလေးကို လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုက နင်းချေ ဖျက်ဆီး
ပစ်တော့မည်။

ကျွန်ုပ်က ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“တောက်... ဦးသာအို လူယုတ်မာကြီး၊ ဒီလူကြီးကို
ကျုပ်သတ်မယ်”

ဟု ကြီးဝါးလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်
မကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဒါဟာ ဦးသာအိုရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျင့်ကြလာတဲ့
အမူအကျင့်တွေပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေပါရှင်၊ လူ့အသက်တွေ
များများသတ်မှ သူ့ရဲ့အသက်တွေ ပိုပြီးရှည်လာမယ်၊ ဒါကြောင့်
လူတွေရဲ့အသက်ကို စတေးနေတာရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ဒါကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သူငယ်ချင်း
နမလေးကို အရှက်မရှိ မြူဆွယ်နေတာ ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ဗျ၊
မိန်းကလေးက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မြူဆွယ်နေတယ် ထင်နေတယ်၊

ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီလူကြီးကို တားလို့မရတော့ဘူးလား”

ဟု အလောတကြီး မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မတို့က သူ့လိုအောက်လမ်းပညာမှမတတ်တာ၊ ဘယ်လိုတားဆီးကြမှာလဲ၊ ရှင်ကစိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကို အခုမှကြုံတွေ့နေတာပါ။ ကျွန်မကနှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ခံနေခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ခန္ဓာအိမ် မရှိတော့ဘူး၊ လူယုတ်မာကြီးရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှာ ဝိညာဉ်အကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ၊ တစ်နေ့တော့ ဦးသာအို ကြေးမုံပြင်ထဲကို ပြန်ဝင်လာမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ရှင့်ရဲ့ခန္ဓာအိမ်ကို ပြန်ရမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာအိမ်ကိုပြန်ရတဲ့အခါ လူယုတ်မာကြီး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေကို မဆီမဆိုင် ကျုပ်ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာလည်း အကြီးအကျယ် ကျဆင်းပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာအိမ်ကိုပြန်ရရင်တော့ ဟောဒီ ကျုပ်တို့ ရောက်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမှန်ကြီးကို ရိုက်ခွဲပစ်မယ် ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုရဲ့ မရဏကြေးမုံကြီး ကွဲလွားရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မရဏ ကြေးမုံကို ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရအောင် စီရင်ထားတာရှင့်၊ လူယုတ်မာကြီးရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို သူတလွဲရင် ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရနိုင်ဘူး၊ ရှေးက လူတွေလည်း ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ခွဲပစ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြီး စားခဲ့ဘူး၊

ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးရှင်၊ ကျောက်စာဝန် ကိုဘချစ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မှန်ကြီးကို ခွဲမရတဲ့အတွက် ဆေးမည်းကြီးတွေ သုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ရိုက်ခွဲပစ်နိုင်ရင် စန္ဒာဒေဝီလည်း လွတ်မြောက်မှာပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော် ကြည့်၍

“ ကျွန်မဘဝလည်း မရဏကြေးမုံကြီးထဲကလွတ်ပြီး တမလွန်ဘဝကို တေအေးအေးချမ်းချမ်း သွားလာနိုင်ပြီပေါ့၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လူတွေဟာ မသေဆေးကို မက်မက် မောမော လိုချင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ မရဏကြေးမုံကြီးမှာ နေဖူးတဲ့သူဆို

ရင် မသေဆေးကို ဘယ်တော့မှလိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟော ကြားခဲ့တဲ့ အမြဲမရှိဘူးဆိုတဲ့ တရားကသာ ထာဝရအမှန် တရားပါ၊ ရှင်ရဲ့စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မေ့လိုက်ပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြေးမုံပြင်ကမ္ဘာကို ရှင် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် လိုက်ကြည့်ပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ကြေးမုံကမ္ဘာထဲသို့ လိုက်လံပြသ လေ၏။

စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ တားဆီး၍

“ရှင်ကို အရေးအကြီးဆုံး မှာထားရဦးမယ်၊ ဥယျာဉ်ကြီး

ထဲကကျော်လွန်ပြီး အမှောင်တိုက်ထဲကို ဘယ်တော့မှမသွားပါနဲ့၊

ရှင် လမ်းပျောက်ပြီး ဒီနေရာကို ပြန်လာလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ကြေးမုံကမ္ဘာငယ်လေးဟာ လူယုတ်မာ

ကြီး ဦးသာအို ဖန်တီးထားတဲ့အရာတွေပါ၊ တကယ့်အစစ်အမှန်

တွေ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ကြီးထဲ

သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် စာကြည့်ခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကို

ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“ဦးသာအိုရဲ့ စာကြည့်ခန်းလေး၊ ဟိုးအရင်က မရဏကြေးမုံ

ကြေးမုံပြင်ကမ္ဘာထဲရှိ ဦးသာအို ဖန်တီးထားသော ရှေးဆန်ဆန်

အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးရှိ၏။ ပန်းဥယျာဉ် အနီး၌

စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခု ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး

ဥယျာဉ်၏ အပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါ

ဥယျာဉ်ကြီး၏အပြင်ဘက်၌ အမှောင်တိုက်ကြီး ဖုံးလွှမ်းနေကြောင်း

တွေ့ရ၏။

ကြီးဟာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတာ”

ဦးသာအို၏စာကြည့်ခန်းထဲ၌ စာအုပ်စာတန်းများ လွန်စွာများပြားပြီး ပါဠိ၊ သက္ကတဘာသာများဖြင့် ရေးထိုးထားသော ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာများစွာကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

စာကြည့်တိုက်ထဲ၌ အများဆုံးရှိသော စာအုပ်များမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော မှော်စာအုပ်များပင် ဖြစ်၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအို ရှင့်ရဲ့အိပ်ခန်းကို ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ၊ ရှင် ကံကောင်းရင်တော့ ရှင့်ရဲ့ ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို ပြန်ရနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်နှာစုံမဲ့၍

“ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့နှမလေးကို မနက်ဖြန် ပဲခူးဘက်ကို

ဘုရားပူးထွက်ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူ ဘယ်တော့မှ ကျုပ်ခန္ဓာ အိမ်ကိုပြန်ပေးမှာမဟုတ်သေးဘူး ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဲဥပုံမှန်ဝိုင်းကြီး၏ ထွက်ပေါက်ရှိရာ အခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအခန်းနံရံ၌ မီးတုတ်အလင်း ရောင် ထွန်းလင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

စန္ဒာဒေဝီက နံရံရှိ မီးတုတ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ ဒီမီးတုတ်က ဘယ်တော့မှ မီးမငြိမ်းဘူးရှင့်၊ ဦးသာအို ရဲ့ အပြောအရတော့ ဒီမီးတုတ်ရဲ့အလင်းရောင်က နှစ်တစ်ရာ တိတိရှိနေမယ်လို့ ဆိုတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

စန္ဒာဒေဝီ

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးမုံမှန်၏ထွက်ပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းသည် မည်းမှောင်နေဆဲဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အလင်းရောင်များ တဖြည်းဖြည်း ထွန်းလင်း
လာပြီး ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးမုံမှန်ကြီး၏ထွက်ပေါက်မှ အိပ်ခန်း ရှိရာသို့
တိုးဝင်ကြည့်ရာ လွန်စွာအေးမြသော မြူနင်းမှုန်များက ကာရံထားပြီး

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်အား အနောက်သို့ ပြန်လည်ထွက်စေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍
အရက်သောက်နေသော ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဦးသာအို ပြန်လည်ရောက်ရှိနေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည်
အရက်သောက်နေသော ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်ကြီးကိုကြည့်၍ မိမိ၏
ဆုံးရှုံးသွားသော ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို အလွန်နှမြောတသ ဖြစ်နေမိ၏။

ဦးသာအိုက အရက်ကို ဖိမ်ဆွဲ၍သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ
မှန်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍ မခိုးမခန့် ပြုံးပြကာ

“ ဟဲ ဟဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကြေးမုံကမ္ဘာကြီး
ထဲမှာ ပျော်နေကြပြီလား၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားရဲခန္ဓာအိမ်နဲ့ အတူ
နေထိုင်ရတာ အလွန်ပေါ့ပါးသွက်လက်တာပဲဗျာ၊ တစ်နေ့ ကုန်
လှုပ်ရှားသွားလာရတာ မောတယ် ပန်းတယ်လို့မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ

မိန်းမချော၊ မိန်းမလှ၊ အသိအကျွမ်းတွေ တော်တော် ပေါ်မယ်
ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကလည်း မိန်းကလေးတွေကျ
လောက်မဲ့ရုပ်မျိုးကိုး၊ ဟဲ ဟဲ... ကျုပ်ဒီနေ့ ဘုံဘော ရက်စတော့
ရင့်မှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ
မိန်းမလှလေး မနှင်းရည်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဗျို့၊ မနှင်းရည်က တကယ်ကို
စွဲမက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမလှလေးပဲ၊ သူ့ကို မြင်မြင်ခြင်း ကျုပ်ရင်တွေ
ခုန်သွားတယ်၊ မနက်ဖြန် သူနဲ့ ပဲခူးဘုရားဖူးထွက်ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊
အခွင့်အရေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကိုယ်စား သူ့အချစ်ကို ရအောင်
ယူလိုက်မယ်၊ မနာလိုမရှိနဲ့ဗျို့၊ ခင်ဗျားမကျေပွန်တဲ့တာဝန်ကို ကျုပ်
ထမ်းဆောင်တယ်လို့ သဘောထားပါ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသုပန်ထလွန်းသဖြင့်
လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုအား

“ တဏှာရူးကြီး ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏
အသံကို ဦးသာအို ကြားဟန်မတူချေ။

ဦးသာအိုက ရယ်မော၍

“ ဟဲ ဟဲ... ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာအိမ်ကို ကျုပ် အချိန်ကြာကြာ
ယူဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်မိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ထိန်းပြီး အမှားမဖြစ်အောင်နေမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာအိမ်ကြီး
ကို ကျုပ်အကြာကြီး ယူနိုင်မှာဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိရုပ်ကို မိမိမှန်ထဲတွင် ပြန်မြင်ရသကဲ့သို့
ဦးပြီး ထိုရုပ်ကိုပင် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်
ထဲသို့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး ပူးကပ်ဝင်ရောက်နေချေပြီ။

ဦးသာအိုက ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ မခိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်ပြီး
ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဦးသာအိုက

“ကျုပ် အနားယူလိုက်ဦးမယ်ဗျို့၊ မနက်ဖြန်အတွက်
အားတွေမွေးထားရမယ်”

ဟု ဆိုကာ လေထဲသို့ ၎င်း၏လက်ကို ဝလုံးသဏ္ဌာန်
ပိုင်းစက်လိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုး ရွတ်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ ရှုခင်းသည် မည်းမှောင်သွားပြီး
လူယုတ်မာကြီးကို မမြင်ရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်က နာကြည်း
ကြေကွဲစွာဖြင့် စန္ဒာဒေဝီဘက်သို့လှည့်၍

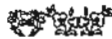
“ကျုပ် ကြေးမုံကမ္ဘာထဲကိုရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ နာရီပိုင်းလေးပဲ ကြာသေးတယ်
ထင်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်
ဖြင့်

“ရှင့်ရင်ထဲမှာ အပြင်ကမ္ဘာက အမြဲရှိနေတယ်၊ လက်ရှိ
နေရာကိုရှင် အမြဲမေ့ထားတယ်၊ ကြေးမုံကမ္ဘာထဲမှာ အချိန်
နေရာမရှိတူး၊ အချိန်နဲ့နေရာဟာ ပြင်ပကမ္ဘာမှာပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်
ပြင်ပကမ္ဘာရဲ့အချိန်၊ နာရီနဲ့ နေ့ရက်တွေကို ဒီကိုယူဇလာပါနဲ့၊ တကယ်
တော့လည်း အချိန်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အကျဉ်းချထားသလိုပါပဲ၊
အချိန်နဲ့နေရာမရှိတဲ့ သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းတို့ရဲ့ လွတ်ကင်းရာကမ္ဘာဟာ
ကြေးမုံကမ္ဘာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။
ခဏကြာလျှင် စန္ဒာဒေဝီသည် စောင်းတစ်လက်ကို ရင်ဝယ်
ပိုက်၍ ရှေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြလေ၏။

ကျွန်ုပ် စန္ဒာဒေဝီ၏စောင်းသံကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတွင်
နှူးညှပ်ပျော့ပြောင်းလာပြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ဦးသာအို၏
အပြုအမူများကို သိမြင်ချင်စိတ်များ တားမရအောင် ဖြစ်နေမိ၏။
ထို့ကြောင့် ဦးသာအို၏အပြုအမူများကို အတန် ကြာအောင်
အာရုံစူးစိုက်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အာရုံထဲတွင် ဦးသာအိုကို
မြင်ယောင်လာ၏။

ဦးသာအိုသည် ကျွန်ုပ်၏ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်နေပြီး
အနီး၌ မနှင်းရည်လည်း အတူလိုက်ပါလာ၏။

လူယုတ်မာကြီးသည် ခဏကြာလျှင် အိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံး
အနီး၌ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပျက်ဟန်ဆောင်လိုက်၏။

မနှင်းရည်က ဦးသာအိုဘက်သို့လှည့်၍

“ ကား ဘာဖြစ်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးသာအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကားပျက်သွားပြီ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီအနီးတဝိုက်မှာ
ကားကြုံစောင့်ပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ကားစက်ပုံးကို ဖွင့်ထား
လိုက်၏။

ထို့နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ အကူအညီရလိုရငြား

သွားကြည့်မည်ဟုဆိုကာ တောစပ်ဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဦးသာအိုကားရပ်ထားသောနေရာသည်မြို့နှင့် ဝေးကွာသော
အရပ်ဖြစ်သဖြင့် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပါးလှ၏။ မနှင်းရည်
သည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဦးသာအိုအနောက်မှ လိုက်လာ၏။

ဦးသာအိုသည် တောလမ်းအတိုင်း အတန်ကြာအောင်
လျှောက်လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်

“ ဒီအနီးတဝိုက်မှာတော့ လူနေအိမ်ရှိပုံမရဘူး၊ ကျုပ်တို့
နောက်ကြောင်းပြန်သွားကြမယ်၊ လမ်းလျှောက်တာပင်ပန်းရင် ဟောဒီ
စမ်းချောင်းကလေးအနီးမှာ ခဏနားကြမယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းရည်သည် ဦးသာအို၏စကားကို
နားယောင်ပြီး အလွယ်တကူ လက်ခံလေ၏။

ဦးသာအိုသည် အနီး၌ဝင်ထိုင်သော မနှင်းရည်ကို ကြည့်၍

“ မနှင်းရည်ကို အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိ
တယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းရည်က မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၍

“ ဘာပြောမှာလဲရှင် ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ဦးသာအိုက မနှင်းရည်၏စွင့်ကားသော တင်သားများကို
ကြည့်၍

“ ကျုပ်တော့ မနှင်းရည်ကို ချစ်နေမိပြီ၊ မနှင်းရည်နဲ့အတူ
တောကြီးထဲမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို မေ့ပြီးနေချင်တယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းရည်သည် ဦးသာအိုကို ကျွန်ုပ်ဟု
ယူဆကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်

“ အစ်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့

ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားတယ်ဆို ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးသာအိုက မနှင်းရည်၏
ကိုယ်ခန္ဓာကို တပ်မက်စွာဖြင့်

“ အခုတော့ မနှင်းရည်က ချစ်စရာကောင်းလွန်းတော့
မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မနှင်းရည်နဲ့ အမြန်ဆုံး နီးစပ်ချင်လှပြီ ”

ဟု ဆိုကာ သူမကိုပွေ့ဖက်၍ စမ်းချောင်းအနီးရှိ မြက်ခင်း
ပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက်၏။

မနှင်းရည် ငြင်းဆန်နေစဉ်မှာပင် ဦးသာအိုက သူမ၏ နှုတ်
ခမ်းအစုံကို စုတ်နမ်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် မနှင်းရည်၏ ကိုယ်
ခန္ဓာအနံ့ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်လိုက်သောအခါ မနှင်းရည်သည် ညည်း
ညူရင်း ငြင်းဆန်ရန် ခွန်အားမဲ့သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ပိုင်းမြင်ကွင်းများကို မကြည့်ရဲတော့

ဘဲ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ လူယုတ်မာကြီး... တဏှာရှုံးကြီး၊ သူတစ်ပါးသားသမီး

ကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူကြီး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ စန္ဒာဒေဝီ အပြေးအလွှား
ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်

“ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းစမ်းပါ၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ
ဦးသာအိုကို အမြဲတမ်း သတိပြုမိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးသာအိုရဲ့
ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေကို မြင်နေရတာပဲ၊ ကဲ... ရှင့်စိတ်တွေ
အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားအောင် ယုံ့ဥယျာဉ်ထဲဆင်းပြီး ပန်းခူးကြမယ်၊
ပန်းခူးပြီးရင် လှေတစ်စီးနဲ့ ရေကန်ထဲမှာလျှောက်စီးကြမယ် ”

ဟု အားတက်သရော ပြောလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏

ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်ဟန်မရှိတဲ့

“ ရှင် ဒီလိုသာဖြစ်နေရှင် ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လို ကူညီမှာ
လဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုအားကိုးရမှာလဲ ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီ
ကို ကြည့်၍

“ ဦးသာအိုဟာ ကျုပ်တို့ကို အပြင်ကမ္ဘာကို သူမြင်စေချင်ရင်
မြင်နိုင်တယ်၊ မမြင်စေချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မမြင်နိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့
အောက်လမ်းပညာအစွမ်းနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ထိန်းချုပ်ထားတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ သူက ပညာသည်ဆိုတော့ ဘာမဆို သူလုပ်လို့ရတာ
ပေါ့၊ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေရုံကလွဲလို့ ကျွန်မတို့ ဘာတတ်
နိုင်မှာလဲ၊ သူ ကျွန်မတို့ကို အသံပဲကြားချင်ရင်လည်း အသံပဲ

ကြားရတယ်၊ အရပ်ပဲမြင်စေချင်ရင်လည်း အရပ်ပဲမြင်ရတယ်၊
အသံနဲ့အရပ်ပါ ပေါင်းပြီးမြင်စေချင်ရင်လည်း ရတာပဲ၊ တကယ်
တော့ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ရဲ့အကျဉ်းစံတွေပဲ၊ သူလုပ်ချင်သလိုလုပ်တာ
ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ ဒီလူကြီးရဲ့ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအစွမ်းက ဝိညာဉ်
တွေကို ခန္ဓာအိမ်ကနေ ခွာထုတ်ပြီး ကြေးမုံနံကြီးထဲမှာ သူသိမ်းချင်
သလောက် သိမ်းနိုင်တာပဲ ”

“ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို တောင်းပန်ရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျွန်ုပ်ကို ဘာတွေတောင်းပန်ရမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ရှင့်ကို ဒီကြေးမုံနံကြီးထဲရောက်အောင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်
ပြားယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့လို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ သဘောဆန္ဒ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးသာအိုရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပါ၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင်
စိတ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ခိုင်းလိုရာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်
လုပ်ရတယ်၊ ဒီလူကြီးက လူ့ဂုဏ်ကြီးရှင့် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

“ ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာမှ ကိုယ်မပိုင်ကြသေးတာ၊
လူယုတ်မာကြီးရဲ့ စေခိုင်းချက်တွေကို လုပ်ဆောင်ပေးရတယ်၊
ကျွန်မတို့မှာ ငြင်းဖို့အခွင့်အရေး မရှိဘူးရှင့်၊ ရှင့်ကို ရှေးဟောင်း
ဝစ္စည်းဆိုင်ထဲက ဒီမှန်ကြီးကိုဝယ်ယူသွားဖို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်
ပြားယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ရှေးဟောင်း

ပစ္စည်းတွေကြားမှာ ရောက်နေတဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ရှင်ဝယ်ချင်အောင် ကျွန်မရဲ့ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ကြေးမုံမှန်မှာ ပြခဲ့ရတယ်။ ရှင် ဒီလိုမြင်တွေ့ရအောင် ဦးသာအိုရဲ့ပညာစွမ်းအား စိတ်ထားခဲ့တာရှင်၊ ဦးသာအိုဟာ ရှင်လိုလူမျိုးရဲ့ ခန္ဓာအိမ်ကိုရဖို့အတွက် စောင့်နေတာ အတော်ကြာပြီရှင်၊ အခုတော့ လူယုတ်မာကြီးရဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပြီပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဪ...ဒါကြောင့် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးကို မြင်တဲ့ အချိန်တုန်းက မမြင်ရတဲ့စွမ်းအားတစ်ခုက မှန်ကြီးကိုဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေသလို ခံစားရတာပဲ၊ ဒီအတွက် စန္ဒာဒေဝီကို ကျွန်ုပ်တို့လို့မှ သဘောမထားပါဘူး၊ လူယုတ်မာကြီးရဲ့အစွမ်းအား

စန္ဒာဒေဝီကို စေခိုင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စန္ဒာဒေဝီရဲ့ ချောမောလှပတဲ့မျက်နှာကို မျက်လုံးထဲ အမြဲမြင်နေမိတယ်၊ ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှာ ဘေးဒုက္ခရောက်နေတဲ့ စန္ဒာဒေဝီကို ကယ်တင်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိတယ် ”

မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဝိညာဉ်တွေအနေနဲ့သာ နေထိုင်ကြတာဖြစ်တယ်၊
ဒါကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာချင်းပေါင်းဖက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
စိတ်ချင်းသာ ပေါင်းဖက်နိုင်ကြတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏ချစ်စဖွယ်
မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စန္ဒာဒေဝီနဲ့ စိတ်ချင်းပေါင်းဆိုလည်း ကျုပ်
အနေနဲ့ ပေါင်းသင်းနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏ပွင့်လင်း
သော အမူအရာကြောင့် ခေါင်းငုံ့၍

“ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဘယ်
လောက်ကြာကြာနေရမှာလဲ မသိဘူး၊ ရှင့်ကိုယ်တိုင် ကြေးမုံ
ကမ္ဘာကြီးက ဘယ်အချိန်လွတ်မြောက်မှာလဲ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့်

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲရှိစေ့များကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆို
လိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီသည် ခေါင်းကိုငုံ့၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်
သွားလေ၏။

ပြီးနောက် စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့်

“ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ်
နေထိုင်ရပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ရုပ်ခန္ဓာအနေနဲ့ နေထိုင်နိုင်ကြတာ

တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့ရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်
ကြုတ်ပြီး

“ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုက် စန္ဒာဒေဝီရဲ့
မေတ္တာကိုမရလို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး မရဏကြေးမုံကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာကျော် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါဆိုရင် လူယုတ်
မာကြီး ကြေးမုံကမ္ဘာကိုပြန်ဝင်လာတဲ့အခါ စန္ဒာဒေဝီကို သူ့ရဲ့
အောက်လမ်းပညာနဲ့ အမွေပေါင်းဖက်လို့မရဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီလိုအမွေပေါင်းဖက်ဖို့တော့ လူယုတ်မာကြီး မတတ်နိုင်
ဘူးရှင်၊ သူ ကျွန်မကို ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ချုပ်နှောင်ထားလို့ရပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ အမွေကျူးလွန်

နိုင်တဲ့ အစွမ်းမရှိဘူး၊ လူယုတ်မာကြီးအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရယူချင်ရင် ကျွန်မရဲ့စိတ်ဆန္ဒ ပါဝင်မှရနိုင်မယ်၊ ဒါကြောင့်
လူယုတ်မာကြီးက ကျွန်မကို နှစ်ပေါင်းများစွာစည်းရုံးဖို့ ကြိုးစား
ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကတော့ အသက်ကိုသာ အသေခံသွားမယ်၊
ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ လူဆိုးလူညစ်ကြီးကို ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို
ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အတော်အတန် စိတ်သက်
သာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး

“ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့အထိ စန္ဒာဒေဝီဟာ အပျိုစင်ဘဝနဲ့ရှိနေ
တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းဖက်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိနေပြီ ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဆန္ဒပါဝင်မှ ပေါင်းဖက်လို့ရမယ်ဆိုတာ ဦးသာအိုနဲ့ပေါင်းဖက်မှ ဖြစ်မှာပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မပေါင်းဖက်ဖို့ကတော့ ရှင်က မှော်ဆရာမဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ ဘယ်လောက်ပဲစိတ်ဆန္ဒရှိရှိ ပေါင်းဖက်လို့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က ရုပ်ခန္ဓာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်မိပြီး

“ဦးသာအိုနဲ့အောက်လမ်းပညာရပ်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာ ရှိနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အကျဉ်းစံနေတုန်း သူ့ပညာရပ်တွေကို လေ့လာကြည့်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“လွယ်မယ်တော့ မထင်ဘူး၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာတော့

ကမ္ဘီရပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာတွေ ရှိတယ်၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့အမျိုးမျိုးလည်းရှိတယ်၊ ရှင် လေ့လာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏စကားကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ဦးသာအို၏စာကြည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

ကြေးမုံကမ္ဘာကြီး၌ အချိန်နှင့်နေရာမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ အချိန် ကုန်လွန်နေလေ၏။

အနုပညာ

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ လေ့လာနေသော်လည်း
ဦးသာအို၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိမြင်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။

ထိုပညာရပ်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ပါဠိသက္ကတ ဘာသာ
တို့ဖြင့် ရေးမှတ်ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြေးမုံ ကမ္ဘာကြီးထဲ၌
ဦးသာအိုပြုသမျှခေါင်းငုံ့ပြီးမခံလိုသဖြင့် ကြိုးစားလေ့လာနေလေ၏။

ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ စာကြည့်ခန်းသို့

မကြာခဏ လာရောက်ပြီး သူမတတ်စွမ်းသမျှ အကူအညီပေး
ရှာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအို၏လျှို့ဝှက်ချက်
များကို အလွယ်တကူ သိမြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော်လည်း စိတ်ဓာတ်
မကျဘဲ ကြိုးစားလေ့လာနေမိ၏။

ဦးသာအိုသည် ပြင်ပကမ္ဘာ၌ ၎င်း၏နေထိုင်မှုဘဝ ပုံစံကို
ကျွန်ုပ်တို့မသိအောင် အမှောင်ချထားလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏
ကွင်းကြီးအားထုတ်မှုများကြောင့် အမှောင်ချထားသော ပြင်ပကမ္ဘာကို
ကြည့်မြင်နိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ပကမ္ဘာရှိ ဦးသာအို၏ယုတ်မာရိုင်းပြမှု
များကို ကြည့်ရှုပြီးတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲလေ၏။

ဦးသာအိုသည် မနင်းရည်ကို မြို့ပြင်ရှိအိမ်ငယ်လေးသို့ ကြွ

ခဏခေါ်၍ ပေါင်းသင်းနေလေ၏။

မနင်းရည်သည် ဦးသာအိုကို ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်ဟု ထင်မှတ်
ကာအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်၍နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးသာအိုသည်ကျွန်ုပ်၏ကားကို မောင်းနှင်၍
ရန်ကုန်လှေလှော်အသင်း (ဘုတ်ကလပ်)သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

ကိုလိုနီခေတ်က ဘုတ်ကလပ်၌ မျက်နှာဖြူများ ကြီးစိုး
ထားပြီး မြန်မာလူကုန်ထံများ ဝင်ထွက်သွားလာကြလေ၏။ ဦးသာအို
သည် ဥရောပကုတ်ကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်၍ စားပွဲတစ်လုံး
၌ ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကပြားမလေးတစ်ဦးသည် ဦးသာအိုနှင့်
မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲ၌ ညစာစားရန် ပြင်ဆင်နေ၏။ ဦးသာအိုသည်
ကပြားမလေးကိုမြင်သောအခါ မွန်ရည်သော အမူအရာဖြင့်

“ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူညစာစားရအောင်နော်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကပြားမလေးသည် ဦးသာအို၏ဖိတ်ခေါ်
ချက်ကို မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏အရှက်မရှိ ရဲတင်းစွာပြုကျင့်နေပုံ
ကို ကြည့်၍ဒေါသပုန်ထနေမိ၏။

ဦးသာအိုသည် မိမိကိုယ်မိမိ မန္တလေးမြို့မှ ပိုးကုန်သည်
တစ်ဦးအဖြစ် မိတ်ဆက်လေ၏။

ကပြားမလေး၏အမည်မှာ ရီစီဟူ၍ သိရပြီး ရီစီသည်
တရုတ်ကလပ်များ၌ အင်္ဂလိပ်သီချင်းသီဆိုပြီး အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းသည် ဆို၏။

ကပြားမလေးရီစီသည် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်ကို ရယူထားသော
ဦးသာအို၏ဥပဓိရုပ်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုကြည့်၍ အထင်ကြီးပုံ

ရ၏။

ဦးသာအိုသည် ညစာစားပြီးသောအခါ ကပြားမလေးအား
ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ သူ၏ကားဖြင့် လေညင်းခံရန် ဖိတ်ခေါ်
လေ၏။

ထို့နောက် ဦးသာအိုသည် ကန်တော်ကြီးစောင်း တလျှောက်
ကားကိုမောင်းနှင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။ ပြီးနောက် ဦးသာအို
သည် ကပြားမလေးနေထိုင်ရာ ဘားလမ်းတိုက်ခန်းသို့ကားဖြင့်
လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ဦးသာအိုသည် ကပြားမလေး၏ တိုက်ခန်း

သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကပြားမလေး ရေချိုးနေသဖြင့် အိမ်စေ ကောင်မ

တစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးလေ၏။ ဦးသာအိုသည် ရေချိုးခန်းထဲမှ

ဆုတ်လျှောက်ပြီးနောက် အိမ်စေကောင်မလေး အားခေါ်၍

“ကွမ်းခြံဘူတာကြီးရှေ့မှာရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး သွား

ဝယ်ပေး ”

ဟု ဆိုကာ ပိုက်ဆံတစ်မူးပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ရိုစီ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ ထိုင်စောင့်နေလေ၏။

ရိုစီသည် ရေချိုးပြီးသောအခါ မွေးပွတာဘက်ကြီးပတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

သူမသည် မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ပြီးမှ ခုတင်အနီး၌ ရပ်နေသူကို တွေ့သွားလေ၏။ ရိုစီက ဦးသာအိုကို တအံ့တသြ ကြည့်၍

“အို...သူများအိပ်ခန်းထဲကို ဘာကြောင့်ရောက်နေတာလဲ ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဦးသာအိုသည် ရိုစီ၏အမေးကိုမဖြေဘဲ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ထွေးပွေ့ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

ပြီးနောက် မွေးပွတာဘက်ကြီးကို ခုတင်အောက်သို့ လွှင့်

ဝစ်လိုက်ရာ ရိုစီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာဖြင့်အော်ဟစ်လေ၏။ ဦးသာအိုသည် ရိုစီကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ပါးနှစ်ဖက်ကို တရှုံ့နှုန်းပြီး ကာမဆက်ဆံခြင်းအမှုကိုပြုလုပ်လေ၏။

ခဏကြာသောအခါ ရိုစီသည် ဦးသာအို၏ကျောကုန်းကို မကျေမနပ်ဖြင့် တဘုန်းဘုန်းထုကာ

“ အစ်ကို သိပ်ဆိုးတယ်၊ သိပ်ဆိုးတယ် ”

ဟု အပြစ်တင်နေလေ၏။ ဦးသာအိုသည် သူမကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲယုတ်မာသော အပြုအမူများကို ဆက်လက်ကျူးလွန်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ယုတ်မာပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့်

“သွားပါပြီ၊ ငါ့ဘဝတော့ ရစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ တဏှာရှုံးကြီးက တွေ့ရာမိန်းမတွေလိုက်ပြီး ကာမသောင်းကျန်းနေတယ် ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဦးသာအိုသည် ရှိစီကို အနိုင်အထက်ပြုကျင့်ပြီးနောက်
အဝတ်အစားများကို အကျအန ပြန်လည်ဝတ်ဆင်လေ၏။

ရှိစီသည် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းရင်း

“အစ်ကို သိပ်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့လောက်
ထပ်တွေ့ကြဦးမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးသာအိုက ရှိစီ၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ဘယ်တော့မှမတွေ့တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှိစီက အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အစ်ကို နောက်နေတာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးသာအိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မနောက်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုးက နောက်တစ်ကြိမ်

တွေ့ဆုံသင့်တဲ့ မိန်းမမှမဟုတ်တာ၊ ဘုတ်ကလပ်မှာ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့
ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှိစီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်မကို စော်ကားနေတာလား၊

မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး
ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးသာအိုက သက်ပြင်းချ၍

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဝိညာဉ်မှာ ခွန်အား မရှိတော့လို့

မင်းဆီက ခွန်အားလာယူတာ”

ဟု နားလည်ရခက်သောစကားကို ပြောလိုက်၏။ ရှိစီက

ဦးသာအိုကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မကို လွယ်လွယ်

ရတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးလို့ စော်ကားနေတာလား၊ ကျွန်မဘဝ
မှာ မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ
ရှင့်၊ မြန်မာတွေကို ကျွန်မအထင်မကြီးတာ သိပ်မှန်နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသာအိုက ခါးကြားမှစားမြောင်ငယ်ကို
ထုတ်ကာ သူမဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်၍ ရင်ဝသို့ လျှင်မြန်စွာ
ဆောင့်ထိုးလိုက်လေ၏။

ဦးသာအိုက ကပြားမလေး၏ ရွံ့မဲ့နေသော မျက်နှာကို
ကြည့်၍

“ မြန်မာတွေကို အထင်ကြီးသွားပြီလား၊ တမလွန်ဘဝ
မှာပဲ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ပျော်ပေတော့ ”

ဟု ပြောကာ ရိုစီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဓုတင်ပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်း
လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သူမ၏အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား စောင်ကြီးဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို
မြင်နေသဖြင့် အလွန်စိတ်ထိခိုက်နေမိ၏။

ဦးသာအိုသည် အပြစ်မဲ့သော ကပြားမလေးကို ရက်ရက်
စက်စက်သတ်ဖြတ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏မြင်ကွင်း
ရှေ့သို့ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ရန် စေခိုင်းလိုက်သော အိမ်စေမလေး
ပြန်ရောက်လာ၏။

ဦးသာအိုသည် အိမ်စေမလေးကို ဟန်မပျက် ကြည့်၍

“ နင့်ရဲ့သခင်မ အိပ်ခန်းထဲမှာ ခဏအိပ်မယ်လို့ မှာထား
တယ်၊ မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ သူ မနိုးမချင်း အိပ်ခန်းထဲ မဝင်ရဘူး
ကြားလား ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အိမ်စေမလေးသည် ဦးသာအိုကို ကမ်း

ကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကြောင့်

အံ့ကိုကြိတ်၍

“ လူသတ်သမားကြီး၊ လူယုတ်မာကြီး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ စန္ဒာဒေဝီရောက်ရှိလာပြီး

စိတ်ထိခိုက်နေသော ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဦးသာအိုရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကို မြင်နေပြန်

ပြီ ထင်တယ်၊ ဒီအာရုံတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်မှ ရှင့်ရဲ့ ကျင့်စဉ်

တွေ အောင်မြင်နိုင်မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် စန္ဒာဒေဝီက မျက်မှောင်

ကြုတ်၍ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးအနီးသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ဗီရိုကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ တံခါးဖွင့်၍ ဗီရိုထဲမှ ရွှေဖြင့်

ပြုလုပ်ထားသော ရွှေရောင် အရိုးခေါင်းဦးထုပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်အနီးသို့

ယူလာပြီး

“ ဦးသာအိုဟာ မှော်ကျင့်စဉ်တွေ ကျုပ်ကြံတဲ့အခါ ရွှေရောင်

အရိုးခေါင်း ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းလေ့ရှိတယ်၊ ရှင် ဒီဦးထုပ်ကြီးကို

ဆောင်းကြည့်ပါလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရိုးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန် ရွှေခေါင်းစွပ်ကြီးကို

ခေါင်း၌ဆောင်း၍ ကျင့်စဉ်များကို ကျင့်ကြံရာ ပိုမိုအောင်မြင်

နိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့်
ဦးသာအိုကိုယ်တိုင် မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော သူ၏
အနက်ရောင်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏အနက်ရောင်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုမိ
သည့်အချိန်မှစ၍ များစွာတိုးတက်မှုရှိခဲ့၏။ ထိုသို့ကျင့်ကြံရင်း
ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးအတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့် စန္ဒာဒေဝီသည် ဝိညာဉ်အဖြစ်မှ

ရုပ်ခန္ဓာအဖြစ်သို့မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိသွားလေ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် မိမိကိုယ်မိမိ မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဝိညာဉ်အဖြစ်ကနေ

ရုပ်ခန္ဓာကို ပိုင်ဆိုင်လို့ရနေပြီ ”

ဟု ဆိုကာ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို လက်ဖြင့်ထိကိုင် ကြည့်လေ

၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို
ထိကိုင်ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသော စန္ဒာဒေဝီကို

ကြည့်၍

“ ကြေးမုံကမ္ဘာထဲမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ခန္ဓာ အနေနဲ့

ပေါင်းဖက်လို့ရပြီ၊ စန္ဒာဒေဝီ ကျုပ်အချစ်ကို မငြင်းပါနဲ့တော့ဗျာ၊

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားလို့နဲ့ပြီ ”

ဟု ဆိုကာ စန္ဒာဒေဝီ၏ နှုတ်သော် ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပြီး

“ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်၊ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်အတွင်း ရုပ်နဲ့ခန္ဓာတွဲပြီး ပထမဆုံးအကြိမ်ပြန်နေရတာ ရှင်ရဲကျေးဇူးပါပဲ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီ၏နဖူးပြင်ကို နမ်းရှုံ့၍

“ ကျုပ်တို့ ရုပ်ခန္ဓာတွေကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်တာကို လူယုတ်မာကြီး သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ရုပ်ခန္ဓာတွေ ပြန်ရပြီး နောက် ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲက လူ့လောကထဲကို ပြန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီက ကျွန်ုပ်၏စကားကို ထောက်ခံ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏ ပွဲထွားသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွေ့ဖက်၍ များစွာ ကျေနပ်အားရနေမိ၏။

ခန္ဓာအိမ်မဲ့သောဘဝနှင့် အချိန်ကာလတိုတောင်းစွာ နေထိုင် ရသော ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ရုပ်နှင့်ခန္ဓာပြန်လည်တွဲဖက်ချိန်၌ ဤမျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေလျှင် စန္ဒာဒေဝီဆိုလျှင် ပြောဖွယ်မရှိဟု ထင်မြင်၏။

ထိုညက စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လာရောက် အိပ်စက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပွေ့ဖက်၍ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့လေ၏။

ကြေးမုံကမ္ဘာကြီး၏ထူးခြားချက်မှာ ရုပ်ခန္ဓာကို ပြန်လည်
ရရှိသော်လည်း အစာအာဟာရအတွက် လိုအပ်ချက်မရှိသေးချေ။

တစ်နေ့တွင် ခန္ဓာဒေဝီက တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူနေပြီးလို့ သားသမီးတွေ
မွေးလာရင် ခက်မယ်နော်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သာ
မကဘဲ သားသမီးတွေကောင် မရဏကြေးမုံကြီးထဲမှာ အကျဉ်း

ထွန်းရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ခန္ဓာဒေဝီ၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင်လျှင်
ရှမ်းဆရာခက်သွားပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ သားသမီးတွေမွေးလာရင် ကျွန်ုပ်တို့လိုပဲ
အကျဉ်းခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ခန္ဓာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ခွင်
ထဲမှ ရှမ်းထွက်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းမှဖြစ်မယ်၊ အချစ်နယ်
တို့လို့ မဖြစ်ဘူး ”

ဟု အထိတ်တလန့် ပြောလေ၏။

ခန္ဓာဒေဝီ၏အတွေးကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အဖြေမရှိသော
ပစ္စာတစ်ပုဒ်ကို ကြံတွေ့ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြင်ပကမ္ဘာ
သို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ကြီးပမ်းမှုကြောင့် ပြင်ပ ကမ္ဘာသို့
ကြည့်မြင်နိုင်လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ပကမ္ဘာရှိ ဟောပြောပွဲကြီး
တစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
ဟောပြောပွဲကြီး၌ နားထောင်နေသူ မြောက်မြားစွာ ရှိနေ၏။

ထိုဟောပြောပွဲ၏စင်မြင့်၌ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်
ဟောပြောနေသူမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။

ဦးသာအိုသည် ကျွန်ုပ်၏ စာရေးဆရာအလုပ် ကိုပင်
ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း
ပြုမှုချက်များကို ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်

လေ၏။

ဦးသာအိုသည် ဟောပြောပွဲ၌ ရှေးမြန်မာ စာဆိုတော်ကြီး

ဦးပုညအကြောင်းကို အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဟောပြောနေ၏။

ဦးပုည၏မေတ္တာစာများကိုပင် အလွတ်ရွတ်ပြနေ၏။

ဦးသာအို၏ အဟောအပြောကောင်းမွန်မှုကြောင့် စာပေဟောပြောပွဲ
နားထောင်သူများသည် တဝါးဝါး တဟားဟား ပွဲကျနေလေ၏။

လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုသည် ကျွန်ုပ်ထက်ပင် အဟော
အပြော ပိုမိုကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပုံရလေ၏။ စာပေဟောပြောပွဲပြီးဆုံး
သောအခါ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများသည် ဦးသာအို
ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

သတင်းစာများမှ စေလွှတ်လိုက်သော သတင်းထောက်များ
သည် ဦးသာအို၏စာတ်ပုံများကို ရိုက်ယူကြလေ၏။ ဦးသာအိုသည်

သတင်းထောက်များ၏အလယ်၌ ဂုဏ်ယူခံကြွားဟန်ဖြင့် ရှိနေ
လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မသိတာဆိုသော စာရေးဆရာမလေးသည်

ဦးသာအိုရိုရာ လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ ဦးပုညအကြောင်း ဆရာဟောတာ သိပ်စိတ်ဝင်စား

ကောင်းတာပဲ။ စာဆိုတော်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေမသိသေးတဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တော်တော်များများကို ဟောပြသွားတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ဆရာ ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်၊ ကျွန်မ ဦးပုည

အကြောင်းကို လေ့လာနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဆရာပြောတဲ့

အချက်အလက်တွေ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသာအိုက ချောမောလှပသော ဆရာ

မလေးကိုကြည့်၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာ
ပေါ့၊ ဆရာမ အားရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ အပြုအမူကြောင့် ဆရာမလေး

ကို အလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး

“ မလိုက်နဲ့၊ မလိုက်နဲ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒ မပြည့်

ဝချေ။

ဆရာမလေး မသိတာသည် ဦးသာအို၏အနောက်သို့

လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

ဦးသာအိုသည် မသိတာကို ကျွန်ုပ်၏ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်ပြီး

အင်းလျားကန်စောင်း၌ နေ့လယ်စာ စားကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နေ့လယ်စာစားနေပုံကို စိတ်ဆင်းရဲစွာ
ဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ဦးသာအိုသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း အရှက်
ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မသိတာကို ရိသဲ့သဲ့ပြောဆိုနေလေ၏။

မသိတာသည် ဦးသာအို၏အပြုအမူကြောင့် လွန်စွာ အံ့သြ
နေပုံရ၏။ ဦးသာအိုသည် မသိတာ၏ ဖွဲ့ထွားသော ရင်နှစ်မြွှာကို
စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မြို့ပြင်ထွက်ပြီး စာဆိုတော် ဦးပုည
အကြောင်းကို ဆွေးနွေးချင်တယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မသိတာသည် ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်သိက္ခာကို
ယုံကြည်သဖြင့်

“ ဆရာသဘောအတိုင်းပါပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ တဏှာရှုအကြံအစည်ကို ရိပ်စား
မိသဖြင့်

“ သွားပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်သိက္ခာတွေ မြေကြီးထဲရောက်ပါပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးသာအိုသည် နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့
ကားကိုမောင်းနှင်လိုက်လေ၏။

၎င်းတို့သည် ညနေစောင်းသောအခါ ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဝေးရာ
အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။ ဦးသာအိုသည် အရိပ်ရသော သစ်ပင်
ကြီးအောက်၌ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး အသင့်ဝယ်ယူလာသော ကော်ဖီနှင့်
မုန့်များကို စားသောက်လေ၏။

၎င်းတို့သည် ခြံကြီးတစ်ခု၏အနီး၌ ထိုင်ကြလေ၏။

ဦးသာအိုသည် မသိတာ၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“မသီတာ... ကျုပ်မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ
ကြည့်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မသီတာသည် ဦးသာအို၏အမိန့်အတိုင်း မျက်လုံးများကို
စူးစိုက်ကြည့်လေ၏။ ဦးသာအိုသည် မသီတာကို အောက်လမ်း
နည်းသုံး၍ စိတ်ညှို့လိုက်ပြီး သူ၏အလိုကို လိုက်ခိုင်းလေ၏။

ဦးသာအိုက

“မသီတာ...မသီတာ...မြေကြီးပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်၊ လှဲ
အိပ်လိုက်”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

မသီတာသည် ဦးသာအို၏အမိန့်အတိုင်း ရှုံ့ပုတ်နံဘေးသို့
လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။ ဦးသာအိုသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော

၍ မသီတာ၏အပျိုစင်ဘဝကို ရယူလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏အပြုအမူကို ရင်နာနာဖြင့် ကြည့်ရှု
နေမိ၏။ ဆရာမလေး မသီတာအတွက် နှမြောတသ ဖြစ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ ယုတ်မာပက်စက်ပုံများကို ကြည့်၍
လူ့လောကထဲသို့ပြန်ရန် မဝံ့ရဲတော့ချေ။

အားငယ်နေသော ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ လူယုတ်မာကြီး လူ့လောကမှာ အမွေမှုတွေ ကျူးလွန်နေ
ပြီ ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ် စန္ဒာဒေဝီ၊ ဒီလူကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ စာရေးဆရာ
ဩဇာအာဏာကို အသုံးပြုပြီး အပြစ်မဲ့တဲ့ စာရေး ဆရာမလေးတစ်
ယောက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် လူ့လောကကြီး
ထဲကို ကျုပ်ပြန်သွားရင် အန္တရာယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊
လူ့လောကထဲကို ကျုပ်ပြန်ရောက်ရင် ရင်ဆိုင်ရမဲ့ အမှုတွေက
အများကြီးပဲ၊ ဒီအမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ရရင် သေဒဏ်နဲ့ တစ်သက်
တစ်ကျွန်းက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်ကို ကရုဏာ

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းများကို လေ့လာ
၍ လူ့လောကထဲသို့ပြန်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေ၏။

သို့သော် ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲမှထွက်၍ လူ့လောကသို့ ပြန်
ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာများမှာ များပြားလွန်း
လှ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ စန္ဒာဒေဝီ ရောက်ရှိလာပြီး စိတ်ပျက်

သက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မ စိတ်ပင်ယန်းလိုက်တာ၊ ဦးသာအိုလို အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်ကို ရှင့်အနေနဲ့ ယှဉ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဦးသာအိုကို ပညာချင်းယှဉ်လို့ အနိုင်ရရင်လည်း မှော်ကြေးမုံကြီး ရှိနေသရွေ့ ကျွန်မတို့အတွက် ဘာမှမထူးပါဘူး၊ ဦးသာအိုရဲ့ မှော်ကြေးမုံကို ခွဲပစ်နိုင်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီလူကြီးက ကြေးမုံမှန်ကြီးကို မှော်အတတ်နဲ့စီရင်ထားတဲ့အတွက် သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မခွဲနိုင်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမရှိဘဲ

“ငါတို့လူသားတွေမှာ အစွမ်းအမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်၊ မှန်ကြီးကို ခွဲလို့မရရင် ငရဲမီးနဲ့ စိမ်ပစ်လိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီက သက်ပြင်း

ကျ

“ရှင် ကျွန်မကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ မှန်ကြီးကို ခွဲပစ်နိုင်မှ ကြေးမုံအကျဉ်းသားဘဝက ကျွန်မတို့လွတ်မြောက်မယ်လေ၊ ကြေးမုံကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဆာခြင်းမရှိ၊ ရှင်ခြင်းမရှိ ဘဝနဲ့ တစ်ဘဝလုံး နေသွားရမှာလား၊ ကျွန်မတို့ပိညာဉ်တွေ အနားရဖို့ သင့်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မှန်ကြီးကို ငရဲမီးနဲ့စိမ်းပစ်လို့ ဘာမှမထူးပါဘူး၊ မှန်ကြီးကို ခွဲပစ်နိုင်မှ ကျွန်မတို့ပိညာဉ်တွေ အနားရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စန္ဒာဒေဝီကို ပွေ့ဖက်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြေးမုံမှန်ကြီးထဲက ထွက်နိုင်အောင် ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမယ်၊ ဦးသာအိုကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်မှ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအို၏ လျှို့ဝှက် မှတ်တမ်းများ
ကိုကြည့်၍ မှော်ပညာရပ်များကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသင်ယူနေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မှော်စာအုပ်ကြီးထဲမှ မန္တန် တစ်ခု
ကို ရွတ်ဆိုကြည့်လေ၏။ သို့သော် ထိုသို့ရွတ်ဆိုရာ၌ အနည်းငယ်
လိုအပ်နေသေးကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ထို့ကြောင့် စန္ဒဝဒေဝီကိုခေါ်၍ မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုပြရာ သူမက
မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ အသံထွက် နည်းနည်းမှားနေတယ်၊ ကျွန်မ မှတ်မိပြီ၊
ပြင်ပကမ္ဘာကလူတွေကို စကားပြောချင်ရင် ဒီမန္တန်ကို ရွတ်လေ့ရှိ

တယ်၊ အသံထွက်နည်းနည်းပြင်ရွတ်ကြည့်ပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

သူမ၏စကားကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွပြီး မန္တန်ကို

အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ရွတ်ဆိုကြသည်၏။

စန္ဒာဒေဝီက ဂိုတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်၍ ခေါင်းခါ
ယမ်းကာ

“မန္တန်ရဲ့အသံထွက်တွေ နည်းနည်းမှားနေတယ်၊ ကျွန်မ
သိသလောက်တော့ ဦးသာအိုက ဒီလိုရွတ်လေ့ မရှိတူး၊ ရှင် ကြီးစား
ကြည့်ပါဦး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏စကားကြောင့်
မန္တန်၏အသံထွက်မှန်ကန်ရန် ဘစ်နေကုန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မန္တန်၏အသံထွက်မှန်ကို မရွတ်

ဆိုနိုင်ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြိုးစားကြည့် လေရာ
ကြေးမုံမှန်၏အပြင်မှ စကားပြောသံကို ဓာတ်ပြားစက် ဖွင့်သကဲ့သို့
ကြားရလေ၏။

ထိုအသံကို ကျွန်ုပ်သာမက စန္ဒာဒေဝီပါ ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြေးမုံမှန်အပြင်ဘက်မှ အသံများကို နားစွင့်
ကြည့်ရာ ဦးသာအို၏အခန်းသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာကြောင်း
ကြားရ၏။

ဦးသာအိုက တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်

“ကျုပ်က စာရေးဆရာ ရွှေတိုက်ပါ၊ ကျုပ် ဘာကူညီပေး
ရမလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသာအိုနှင့် လာရောက်
တွေ့ဆုံသူက

“ကျုပ်နာမည် လှဦးပါ၊ ရာဇဝတ်အုပ် လှဦးပါ၊ ကိုရွှေတိုက်
ကို မှုခင်းတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်လို့ စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသာအိုက ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာဖြင့်

“ ထိုင်ပါဗျာ၊ အိမ်ရှင်မ၊မရှိတဲ့အိမ်မှာ ထူးထူးခြားခြား
စည်မခံနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လှဦးက

“ ကိုရွှေတိုက် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်က ဘုတ်ကလပ်
မှာ ရိုစီဆိုတဲ့ ကပြားမလေးနဲ့ ညစာစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်တို့ ညစာစားတာ ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်လို့လဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်လှဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကိုရွှေတိုက်တို့ ညစာစားတာ ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်ပါဘူး၊

ဒါပေမဲ့ ကပြားမလေး ရိုစီကတော့ သူ့ရဲ့အိမ်မှာ ရက်ရက်စက်စက်
အသတ်ခံရတယ်၊ သတ်သွားတဲ့လူက ကိုရွှေတိုက်ရဲ့ပုန်းသဏ္ဌာန်နဲ့
အတော်တူညီတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသာအိုက ကပြားမလေးရိုစီ သေဆုံးခြင်း
အတွက် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းသွားဟန်ဖြင့်

“ အို... ရိုစီ သေဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ သနားစရာဗျာ၊
ဒီလောက်ချောမောလှပပြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူ
ရက်ရက်စက်စက်သတ်တာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လှဦးက

“ ကပြားမလေး ရိုစီရဲ့တိုက်ခန်းကို ကိုရွှေတိုက် ရောက်ဖူးပါ
သလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးသာအိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကပြားမလေးနဲ့ တစ်ကြိမ်ပဲ ညစာစားဖူးတာပါ။ သူ
ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာတောင် ကျွန်ုပ် မသိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လှမှီးက

“ ဘုတ်ကလပ်မှာ ညစာစားပြီးတော့ ကိုရွှေတိုက်နဲ့ ရှိစိတို့
အတူတူထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ မျက်မြင်သက်သေရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးသာအိုသည် ဟန်မပျက်ဘဲ ခပ်တည်
တည်ဖြင့်

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ လေညင်းခံ
ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်လှမှီးက

“ ရှိစိနဲ့ ဘယ်မှာလမ်းခွဲခဲ့ပါသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးသာအိုက

“ ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာအနီးမှာ သူနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပါတယ်၊
သူက အိမ်နေရာကနေ လန်ချားစီးပြီး ပြန်မယ်လို့ ပြောပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရာဇဝတ်အုပ်လှမှီးက

“ ကိုရွှေတိုက်က သူ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ မပြောခဲ့
ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးသာအိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ရှိစိက ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်မှာစိုးလို့ လန်ချားနဲ့
ပြန်မယ်လို့ ပြောပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လှမှီးက မျက်မှောင်

ကြွတ်၍

“ ရှိစီဟာ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုရွှေတိုက် သိပါသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးသာအိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်မသိပါဘူး။ သူနဲ့ အဲဒီညကမှ စပြီးတွေ့ဖူးတာ ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးက ဦးသာအို၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကိုရွှေတိုက်နဲ့တွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သူ အသတ်ခံရတာပဲ။ သူအသတ်ခံရကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့တဲ့ အိမ်စေမလေးကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ အိမ်စေမလေး အကြောက်လွန်ပြီး ထွက်ပြေးနေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသာအိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ အိမ်စေကောင်မလေးသတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ ဒီနေ့ခေတ်မှာ အိမ်စေမိန်းမတွေကို ယုံကြည်ကိုးစားလို့ မရဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ရန်ကုန်မြို့မှာ မိန်းကလေးငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ အသတ်ခံရတဲ့ခင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရသမျှ သဲလွန်စတွေနောက်ကိုလိုက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးသာအိုက ဟန်မပျက်စေဘဲ

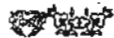
“ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မထားပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးက

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ပြီး ပုလိပ်ဌာနမှာ အစစ်ခံပေးဖို့

မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသာအိုသည် ရာဇဝတ်အုပ် လှမိုး
အောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စန္ဒာဒေဝီသည် ပြင်ပကမ္ဘာမှ အသံများတိတ်
သွားသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့မှာ မှော်ပညာစွမ်းတွေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊
ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးကို ကျုပ်တို့ရဲ့အစွမ်းနဲ့ ကျုပ်တို့ကို မြင်နိုင်အောင်
လုပ်လိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ကြေးမုံမှန်ထဲမှာ သူမြင်သွားခဲ့ရင်
ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ရှင့်မှာ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေလိမ့်မယ်၊ ဦးသာအိုက ကြေးမုံနဲ့ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့ရင် သူလုပ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်မှုတွေအတွက် ရှင် ဓားစာခံဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မိမိ၏လေ့ကျင့်ခန်းများကို ကြိုးစားပမ်းစား လေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မှော်ပညာရပ်များကို ပိုမို၍ မရပ်မနား လေ့လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများ အတွက် စန္ဒာဒေဝီကို အကူအညီတောင်းခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီအား လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းထဲမှ တွေ့ရှိရသော မန္တန်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရွတ်ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မန္တန်အသံထွက်များ အနည်းငယ်လွဲမှားနေ

ကြောင်းသာပြောလေ၏။

ဦးသာအိုသည် ပုလိပ်ဘက်မှ သံသယရှိနေသဖြင့် သူ၏ ဒုစရိုက်အမှုများကို ရပ်နားခြင်းမရှိချေ။ ရာဇဝတ်အုပ်လှမ်းထဲမှ အစစ်ခံပြီးနောက် ဆရာမလေး မသီတာ၏အဆောင်သို့သွား၍ ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

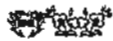
ပြီးနောက် ခြုံပြင်ရှိ လူရှင်းသောအရပ်သို့သွား၍ ထုံးစံအတိုင်း ကာမအမှုကို ကျူးလွန်လေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဆရာမလေးကို စိတ်ညှိုးစရာမလိုဘဲ အလွယ်တကူ ကျူးလွန်နိုင်ခဲ့လေ၏။

မသီတာသည် ဦးသာအို၏ လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုများကို သာယာနေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာအိုကို ပုလိပ်ဘက်မှ သံသယရှိနေချိန်၌ အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဦးသာအို၏ စာကြည့်တိုက်ထဲရှိ ပညာရပ်များကို

သဲကြီးမဲကြီး လေ့လာခဲ့၏။

ထိုသို့လေ့လာရင်း ပြင်ပကမ္ဘာရှိလူများကို ကျွန်ုပ်၏
စိတ်အာရုံမှ လွှတ်တပြန် သတိပေးနိုင်လေ၏။ သို့သော် တိတိကျ
ကျ သတိပေးနိုင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ တစ်ခါတစ်ရံသာ အသုံးဝင်
ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏အာရုံထဲ၌ ဦးသာအိုနှင့် ဖြိုပြင်၌ ပျော်ရွှင်နေသော
မသီတာအား အိမ်ပြန်ရန် အကြိမ်ကြိမ် နှိုးဆော်ကြည့်ရာ မသီတာ
သည် ဦးသာအိုကိုကြည့်၍

“ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ ”

ဟု ပြောဆိုကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုအကြောင်းကို စန္ဒာဒေဝီအား ပြောပြလေရာ စန္ဒာဒေဝီ
သည် သလွန်ညောင်စောင်း၌ထိုင်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစား

နေပြီးမှ

“ ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ အလွန်ထူးခြားတဲ့အောင်မြင်မှုတစ်ခုပဲ။
ကြေးမုံအကျဉ်းသားဘဝကနေ ပြင်ပကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ လူတွေကို
ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုပါပဲ ”

ဟု ပြောဆိုရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ အကြံရပြီ။ ဦးသာအိုကို လူသတ်မှု
တရားခံဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။ ဦးသာအို လူသတ်မှု ကျူးလွန်တုန်းက
ကပြားမလေးရှိစီရဲ့ အိမ်စေကောင်မလေး ပျောက်နေတယ် မဟုတ်
လား၊ အိမ်စေကောင်မလေးကို ရှာဖွေလိုရရင် ဦးသာအိုဟာ
လူသတ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသွားပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ ဟုတ်ပြီ၊ အိမ်စေကောင်မလေးရှိတဲ့အရပ်ကို အာရုံခံ

ပြီး ရှာဖွေကြည့်မယ်၊ ရှာဖွေလိုရရင် အိမ်စေကောင်မလေးကို
ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ တိုက်တွန်းရမယ်။ ဒါဆိုရင် ဦးသာအိုကြီး
ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး၊ နောက်တော့မှ ကျုပ်တို့ရဲ့အစီအစဉ်တွေကို
တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစားသွားရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ကပြားမလေးရှိစီ၏ အိမ်စေ
မိန်းကလေးရှိမည့်နေရာကို အာရုံခံ၍ ရှာဖွေကြည့်လေ၏။

သို့သော် တစ်နေကုန် အာရုံခံကြည့်သော်လည်း အိမ်စေမ
လေး ရှိမည့်အရပ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးများရွဲရွဲစီခြင်းကိုကြည့်၍ စန္ဒာဒေဝီက

“ ရှင် အာရုံခံလို့မရဘူး ထင်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
ကြိုးစားကြည့်ပါဦးရှင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်စေမလေးရှိမည့်အရပ်
ကို တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ကြိုးစားပြီး အာရုံပြုကြည့်လေ၏။

နံနက်အရက်တက်ချိန်ခန့်တွင် အိမ်စေမလေးသည် မီးခိုးများ
အူနေသည့် အခန်းတစ်ခန်း၌ လှဲအိပ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ကြိုးစား၍ အာရုံ
ခံကြည့်ရာ ထိုနေရာသည် ဓမ္မာရုံတစ်ရုံ၏အောက်တက် ဆွမ်းချက်ရုံ
ကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းချက်ရုံရှိမည့်အရပ်ကို တဖြည်းဖြည်း
ဆက်၍ အာရုံခံကြည့်၏။ ထိုအခါ အိမ်စေမလေး ရောက်ရှိနေ
သော နေရာသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဓမ္မာရုံတစ်ရုံဖြစ်ကြောင်း
သိရ၏။

ထိုဓမ္မာရုံသည် ကပြားမလေး ရှိစီနေထိုင်သောလမ်း၌ပင်

ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်စေမလေးရှိမည့်အရပ်ကို တစ်နေ့နှင့်
တစ်ည အာရုံခံကြည့်သောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး အိပ်ပျော်
သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ စန္ဒာဒေဝီအား အိမ်စေမလေး
ရှိသည့်အရပ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ စန္ဒာဒေဝီက ဝမ်းသာအားရဖြင့်
“ ကျွန်မတို့အကြံအစည်တွေ တဖြည်းဖြည်း နီးစပ်လာ
ပြီ၊ အိမ်စေမလေးကို ပုလိပ်ဌာနကိုသွားဖို့ အာရုံထဲကနေ တိုက်တွန်း
လို့ရရင် ဦးသာအိုကြီး လူသတ်တရားခံဖြစ်မှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဤအမှုကိုလိုက်နေသော ရာဇဝတ်

အုပ်လှမိုး၏ ပုလိပ်ဌာနသို့ အာရုံစူးစိုက်ကြည့်ပြန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် လှမိုးသည် ကပြားမလေး အသတ်ခံရ
မှုအတွက် စိတ်အားထက်သန်စွာ စုံစမ်းနေကြောင်း သိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုကို အာရုံခံ ကြည့်ပြန်
ရာ ဦးသာအိုသည် တရုတ်တန်းရှိ ကလပ်တစ်ခု၌ လေးကောင်ဂျင်
ကစားနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဦးသာအို၏ပေါင်ပေါ်၌ ချောမောလှပသော တရုတ်မ
လေးတစ်ယောက်ကို တင်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအို၊
ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးနှင့် အိမ်စေမလေးကို တစ်လှည့်စီ အာရုံ စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်နေ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ

ယပ်တောင်တစ်လက်ဖြင့် ယပ်ခတ်ပေးနေလေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် သူ၏ဂျစ်ကားကို
သေဆုံးသွားသော ကပြားမလေးရှိစီ၏လမ်းထဲသို့ ကားမောင်း
လာကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်ရှု
နေမိ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုး၏ ဂျစ်ကားသည် ကပြားမလေး၏
လမ်းထဲတွင် တရွေ့ရွေ့သွားလာနေရာမှ အိမ်စေ့မလေး ခိုအောင်းနေ

သော ဓမ္မာရုံနှင့် နီးလာကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးအား ဓမ္မာရုံထဲသို့ဝင်၍
အိမ်စေမလေးနှင့် တွေ့ဆုံစေချင်၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်
လှမိုးအား

“ ကားကိုရပ်... ရပ်လိုက်စမ်းပါ။ ရပ်လိုက်စမ်းပါ။ ဓမ္မာရုံ
ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါ ”

ဟု အာရုံထဲမှ စေခိုင်းနေမိ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် ဂျစ်ကားကို အရှိန်လျှော့မောင်းပြီး
ဓမ္မာရုံရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ကားကို အရှိန်ပြန်မြှင့်၍
ဓမ္မာရုံရှေ့မှ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ပေးစေခိုင်း
ချက်အောင်မြင်ခြင်းမရှိချေ။

ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“ ကားကိုရပ်... ရပ်... ဓမ္မာရုံထဲကို သွားပါ ”

ဟု အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုပြီး စေခိုင်းနေလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် ကားကို လမ်းထိပ်သို့ရောက် အောင်
မောင်းပြီးမှ ရုတ်တရက် အနောက်သို့ပြန်ကွေ့သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်

“ ဟုတ်ပြီ၊ ဓမ္မာရုံရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဆွမ်းချက်ရုံကလေး
ကို ဝင်သွားပါ။ ဆွမ်းချက်ရုံကလေးကို ဝင်သွားပါ ”

ဟု တကွတ်တကွတ် ရွတ်ဆိုပြီး စေခိုင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အာရုံစိုက်ရလွန်းသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်
ပြီး ဦးနှောက်များ ဆူဝေလာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကြိုးစားမှု တစ်ဝက်အောင်မြင်သည် ဆိုရပေမည်။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဓမ္မာရုံရှိရာသို့ လျှောက်

လှမ်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ နှုတ်မှ

“ ဓမ္မာရုံထဲကို ဝင်လိုက်၊ ဝင်လိုက်၊ ဆွမ်းချက်ရုံကို သွား

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရမယ်၊ သူ အိမ်စေ့မလေးပဲ

ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်နေလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် ဓမ္မာရုံထဲတွင် လူသူအရိပ်အယောင်

မတွေ့သဖြင့် အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ အနောက်ဘက်ကိုသွား၊ အနောက်ဘက်ကွာ၊ အိမ်

မလေးနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရင် တရားခံကို မိပြီ ”

ဟု ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အာရုံစူးစိုက်ရလွန်းသဖြင့် အလွန်ပင်

နှမ်းနယ်သော်လည်း မရပ်မနား ကြိုးပမ်းနေမိ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် ဆွမ်းချက်ရုံကလေး၏ တံခါးဝ

၌ရပ်၍ အသံပြုရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆွမ်းချက်ရုံ၌ အိပ်ပျော်နေသော အိမ်စေ

မလေးသည် ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုး၏ ပုလိပ်ယူနီဖောင်းကိုကြည့်၍

အလန့်တကြား ထထိုင်၍

“ သမီးကို မဖမ်းပါနဲ့နော်၊ မဖမ်းပါနဲ့၊ သမီးမှာ အပြစ်

မရှိပါဘူး၊ ပုလိပ်အဖမ်းခံရမှာကြောက်လို့ ပြေးနေတာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် အိမ်စေ

မိန်းကလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို အားလုံးပြောပြပါလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

အိမ်စေခန်းကလေးသည် ကပြာမေးလေးရိုစိ၏အိမ်မှ ပုလိပ်
ဖမ်းမှာစိုးသဖြင့် ထွက်ပြေးလာသည့်အကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး
ပြောပြလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးက အိမ်စေခန်းလေးကို ကရုဏာသက်စွာ
ကြည့်၍

“အဲဒီနေ့က အိမ်ကိုလာတဲ့လူကို မင်းမြင်ရင်မှတ်မိမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ အိမ်စေခန်းလေးက ခေါင်းညိတ်ဖြင့်
လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့်
အာရုံထဲမှ လွင့်ထွက်ပြီး ကြေးမုံကမ္ဘာထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွား
လေ၏။

အနီး၌ စန္ဒာဒေဝီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်နေပြီး

“ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲဟင်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ပုလိပ်က အိမ်စေခန်းလေးကို တွေ့သွားပြီ၊ လူယုတ်မာ

ကြီးတော့ လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရဖို့ သေချာနေပြီ၊ ကျုပ်အထင်

တော့ ဒီနေ့ပဲ လူယုတ်မာကြီးကို ပုလိပ်က ဖမ်းလိမ့်မယ် ထင်

တယ်၊ ဒီလူကြီးမရှိရင် ကြေးမုံကမ္ဘာထဲက ထွက်လို့ရအောင် ကျုပ်တို့

ဗွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုးပမ်းနိုင်ပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စန္ဒာဒေဝီက

“ကြေးမုံကမ္ဘာထဲကထွက်ပြီး ပြင်ပကမ္ဘာကိုရောက်ရင်

ရင်ဆိုင်ရမဲ့အမှုတွေ အများကြီးရှိတယ်နော်”

ဟု သတိပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“တရားကိုနတ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်၊ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရင်ဆိုင်မယ် ”

ဟု စိတ်အားတင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်နှင့် စန္ဒာဒေဝီသည် စိတ်လွှပ်ရှား

စွာဖြင့် ပြင်ပကမ္ဘာ၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးသာအိုသည် မိန်းမလှလေးတစ်ဦးနှင့်

ညစာစားရန် ဥရောပဝတ်စုံကို အကျအန ဝတ်ဆင်နေလေ၏။

ဦးသာအိုသည် မှန်ရှေ့ဥရောပဝတ်စုံကို သေသေသပ်သပ်

ဖြစ်အောင် ဝတ်ဆင်၍

“ ဟား ဟား ဟား... ဒီနေ့ညဟာ ငါ့အတွက် ပျော်ပျော်

သိပ်ကောင်းမယ်၊ ဆင်တယ်၊ လူ့လောက လူ့ကမ္ဘာကြီးမှာနေရ

တာ ငါ ကံသိပ်ကောင်းတယ် ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း လည်စည်းကို ကျကျနေဖြစ်အောင် ပြုပြင်

လိုက်၏။

ဆံပင်ကိုလည်း သေသပ်စွာ ဖိးသင်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဦးသာအိုက ဖိးလက်စ ဘီးကို ချလိုက်ပြီး

“ ဘယ်သူပါလိမ့် ”

ဟု ရေရွတ်ကာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ အခန်းဝ၌ရပ်နေသော ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးက ဦးသာအိုကိုကြည့်၍ ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ သေနတ်ထုတ်၍ချိန်ကာ

“ ကိုရွှေတိုက်ကို ကပြားမလေးရှိစီကို သတ်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်ပါပြီ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူယုတ်မာကြီး ဦးသာအိုသည် မယုံနိုင်

ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စန္ဒာဒေဝီလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ဦးသာအိုက ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ လူသတ်မှု တရားခံလို့ စွပ်စွဲရတာလဲ၊ ကျုပ်က နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်နော် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးက ဦးသာအိုကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ ကပြားမလေးရှိစီရဲ့အိမ်က အစေခံမလေးကို တွေ့ပြီးပါပြီ၊ သူကကိုရွှေတိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်သေထွက်ဆိုပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးသာအိုသည် ထိုအခါမှပင် အခြေအနေမကောင်းကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မိမိအလွန်နှစ်ခြိုက်သော စာရေးဆရာ၏ ခန္ဓာအိမ်ကို
စွန့်လွှတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ဦးသာအိုသည်
အဖမ်းခံရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသည့် အမူအရာမျိုး
ဖမ်းလိုက်ကာ

“ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်၊ ရှိစီကို သတ်လိုက်မိပါတယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်လုမိုးသည် သေနတ်
ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်၍ ဦးသာအိုကို လက်ထိပ်ခတ်ရန် ကြံလိုက်၏။

ဦးသာအိုသည် ထိုအခွင့်အရေးကို စောင့်၍ ရာဇဝတ်အုပ်
လုမိုး၏ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်တိုက်လိုက်၏။ လုမိုးသည် မထင်မှတ်
လိုက်သဖြင့် အွတ်ခနဲအော်ကာ ဒူးညွတ်ကျသွားလေ၏။

သို့သော် ရာဇဝတ်အုပ်လုမိုးသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်
ဖြစ်သဖြင့် ဆတ်ခနဲပြန်ထ၍ ဦးသာအိုကို ဘယ်ညာလက်သီးဖြင့်
ဆီးကြိတ်၏။

ဦးသာအိုကလည်း ရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်သတ်ပုတ်
လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လုမိုးသည် သတ်ပုတ်ရင်းခါးကြားမှ သေနတ်ကို
ထုတ်၍ ဦးသာအိုကို ချိန်ရွယ်ကာ

“ မလှုပ်နဲ့၊ ပစ်လိုက်မယ် ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဦးသာအိုကလည်း နာခံခြင်းမရှိဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ ဓားမြှောင်
ကိုယူ၍ ရာဇဝတ်အုပ်လုမိုးကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်သည်
လုမိုး၏ညာဘက်ရင်အုံကို စိုက်ဝင်သွားပြီး လုမိုး၏သေနတ်မှ

ကျည်ဆန်သည် ဦးသာအို၏နဖူးကို ထိမှန်သွားလေ၏။

ဦးသာအိုသည် သေနတ်ထိမှန်ပြီး နောက်သို့ ဝုန်းခနဲလဲကျ
ရာမှ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဘဲဥပုံမှန်ကြီးကို နောက်ပြန် ဆောင့်
မိသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဘဲဥပုံမှန်ကြီးသည် ခွမ်းခနဲ ကွဲထွက်သွားလေ
၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် ဘဲဥပုံမှန်ကြီး ကွဲသွားသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ
အော်ဟစ်ကာ

“ မရဏကြေးမုံကြီး ကွဲသွားပြီ၊ ကွဲသွားပြီ၊ လူယုတ်မာ
ကြီး မှန်ကြီးကို သူ့ဘာသာ တိုက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ လွတ်ပြီ၊
ဝမ်းသာလိုက်တာ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စန္ဒာဒေဝီနည်းတူ လွန်စွာဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ

ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မရဏအကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်
ပေပြီ။

သမိုင်းတစ်လျှောက် မည်သူမျှမခွဲနိုင်ရန် စီရင်ထားသော
ကြေးမုံမှန်ကြီးသည် ဦးသာအို ကိုယ်တိုင် တိုက်ခွဲလိုက်သဖြင့်
ကွဲအက်သွားချေပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့် စန္ဒာဒေဝီသည် အကျဉ်းစံဘဝမှ လွတ်မြောက်
သွားချေပြီ။ စန္ဒာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုဖက်၍ ဝမ်းသာအားရ
အော်ဟစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ကြေးမုံကြီး၏တစ်ဖက် ပြင်ပကမ္ဘာမှမြင်ကွင်း
ကို ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်လှမိုးသည် သူ၏ရင်ဝမှ
ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ဖိ၍ ဆေးဆုံးနေသော ဦးသာအို၏ အလောင်းကို
ငုံကြည့်နေလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှမ်းသည် ကြေးမုံမှန်ကြီး၏အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေကြောင်း မည်သည့်အခါမျှ သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့။

မကြာမီ ဆေးရုံကားရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဦးသာအို၏ဝိညာဉ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာအိမ်နှင့်အတူ ချုပ်ငြိမ်းသွားလေတော့၏။

ဦးသာအိုနှင့်အတူ စာရေးဆရာ ရွှေတိုက်ဟူသော လူတစ်ယောက်လည်း ကမ္ဘာမြေမှ ပျောက်ကွယ်သွားရလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားအို ဘုရားပျက်များကို လိုက်လံပြင်ဆင်၍ ကုသိုလ်ယူနေသော ယောဂီစုံတွဲတစ်တွဲကို သတိပြုမိသူများ ရှိကြ၏။

ထိုစုံတွဲသည် မည်သည့်အခက်အခဲမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ပါစေ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ဘုရားအို ဘုရားပျက်များကို လိုက်လံပြင်ဆင်ရင်း ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်နေလေ၏။

ထိုယောဂီဝတ်စုံတွဲကို မြင်တွေ့သူများ၏အမြင်တွင် လိုက်

၂၅၆ မင်းမြတ်သူရ

ဖက်လွန်းလှသဖြင့် “နတ်ဖက်သည့်စုံတွဲ” ဟု ချီးကျူးကြလေ၏။

ထိုစုံတွဲ၏မျက်နှာသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းစင်
ဟန်ဖြင့် ထာဝစဉ် ငြိမ်းအေးနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို မြင်မိသူများ၏ရင်သို့ မေတ္တာဓာတ်
ကူးစက်ကာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့စုံတွဲကို
ရောက်လေရာအရပ်မှလူများ၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ခံရ
လေ၏။

ဤသို့ဆိုရုံမျှဖြင့် ထိုစုံတွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ဇာတ်လိုက်ကျော်
ရွှေတိုက်နှင့် စန္ဒာဒေဝီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော
စာဖတ်ပရိသတ်များ ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

ဘာမှသိသော

မင်းမြတ်သူရ